መጻሕፍተ ሰሎሞን
ወሲራክ

የጥበብ መጀመሪያ
እግዚአብሔርን
መፍራት ነው ።

ዘውእቶን

- ምሳሌያተ ሰሎሞን
- ተግሣጸ ሰሎሞን
- ጥበበ ሰሎሞን
- መጽሐፈ መክብብ
- መኃልየ ሰሎሞን
- መጽሐፈ ሲራክ ዘኢያሱ

ከቀድሞ አባቶች ጀምሮ ሲወርድ ሲዋረድ የመጣው

ንባቡና ትርጓሜው (በአንድምታ)

ብፁዕ ወቅዱስ አቡነ ጳውሎስ
የኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተክርስቲያን ፓትርያርክ በሆኑ በ፩ኛው ዓመት ለ፪ኛ ጊዜ ታተመ ።

<u>አሳታሚ</u> ፦

ትንሣኤ ማሳተሚያ ድርጅት
አ.አ. ፲፱፻፹፰ ዓ.ም.

__መግለጫ፡—__

ጌታ በወንጌል ፡— "እስመ ኢኮንክሙ አንትሙ ዘትትናገሩ አላ መንፈሱ ለአቡክሙ ሰማያዊ ውእቱ ይትናገር በላዕሌክሙ" (ማቴ· 10፥20) ሲል እንደተናገረው ቅዱሳት መጻሕፍት ሁሉ በመንፈስ እግዚአብሔር የተጻፉ በመሆናቸው "መጻሕፍት አምላካውያት" ይባላሉ ። (ፍት·ነገ·አን·2) እንደ ኢትዮጵያ ኦርቶዶክስ ተዋሕዶ ቤተክርስቲያን እምነትና ሥርዓት የመጻሕፍተ ብሉያትና የመጻሕፍተ ሐዲሳት ቁጥር 81 ሲሆን መጻሕፍተ ብሉያቱ 46 ፤ መጻሕፍተ ሐዲሳቱ ደግሞ 35 በድምሩ 81 ናቸው ።

በየዐረፍተ ዘመኑ የተነሱት አበው ሊቃውንት መጻሕፍተ ብሉያትን ፤ መጻሕፍተ ሐዲስትንና መጻሕፍተ ሊቃውንትን ከዕብራይስጥ ፣ ከጽርእና ከአረቢክ ለሰው እንደሚገባ ፤ በምሥጢር ፣ በታሪክ ፣ በሐተታና በምሳሌ እየገላለጡ ፤ እያብራሩና እያፍታቱ ተርጉመውልናል ። ቢሆንም የመጻሕፍቱ ንባባቸውና ትርጓሜያቸው እጅግ በጣም ብዙ ሲሆን ፣ እንደ ዛሬም ሁሉ ወረቀትና የኅትመት መኪና ስለአልነበረ የመጻሕፍቱን ትርጓሜ የሚያጠኑና የሚያውቁ እጅግ በጣም ጥቂቶች ነበሩ ። የሚገኙትም በታላላቁ ከተሞች ፤ አድባራትና ገደማት ብቻ ነበር ። በዚህ ምክንያት አንድ ደቀ መዝሙር የብሉያትን ፤ የሐዲሳትንና የመጻሕፍተ ሊቃውንትን ትርጓሜ ለመማር ከትውልድ አካባቢ መራቅ ፣ ከዘመድ መለየት ፣ የእድሜን እኩሌታ በትምህርት ማሳለፍ ግድ ነበር ።

ይህን ሁሉ ችግር አይተው ፣ ሊቀጥል የማይገባው መሆኑን ተገንዝበው ፤ በሚያስተምርና በሚማር እጦት የመጻሕፍቱ ትርጓሜ እንዳይጠፋ ፤ የሚማሩትም ሆነ የሚያስተምሩት ደቀ መዛሙርትና መምህራን ችግር እንዲቃለል ፤ ሙያውና እውቀቱም ለተወሰኑ ሰዎች ብቻ ሆኖ እንዳይቀር ፤ ማንኛውም ሰው የመጻሕፍትን ምሥጢር እንዲረዳ ለማድረግ የአርቆ ተመልካችነት እድል ከልዑል እግዚአብሔር የተሰጣቸው የኢትዮጵያ ንጉሠ ነገሥት ቀዳማዊ ዐፄ ኃይለሥላሴ በአልጋ ወራሽነታቸው ዘመን ሊቃውንቱን ከያሉበት ሰብስበው የመጻሕፍትን ንባባቸውንና ትርጓሜያቸውን አጽፈው ፣ በ፲፱፻፲፩ ዓ·ም· የኅትመት መኪና ከአውሮፓ አስመጥተው በአንድምታ ከአሳተሙአቸው መጻሕፍተ ብሉያተ ውስጥ ፦

1ኛ· ምሳሌያተ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ፤

2ኛ· ተግሣጽ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ፤

3ኛ· ጥበበ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ፤

4ኛ· መጽሐፈ ሰሎሞን መክብብ ፤

5ኛ· መኃልየ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ፤

6ኛ· መጽሐፈ ሲራክ ዘኢያሱ ናቸው ። እነዚህ መጻሕፍት የታተሙት በ፲፱፻፲፯ ዓ·ም· ሲሆን ከዚያን ጊዜ እስከአሁን እነሆ ! ፸፩ ዓመታት መሆናቸው ነው ።

ለልዑል እግዚአብሔር ክብርና ምስጋና ይግባውና ሊቃውንት አባቶቻችን "ቅድመ መሀርዎሙ ለውሉድክሙ መጽሐፈ ሰሎሞን ወሲራክ ወመዝሙረ ዳዊት " ሲሉ እንዳቆዩትና እንዳስተማሩት ለሚማሩትና ለሚያስተምሩት ፤ ሙያውን ለሚሹት ሁሉ ጥንት ከነበረው ሳይቀነስ ሳይጨመር እንዳለ ለ፪ኛ ጊዜ ቋሳትመን ስናቀርብ መንፈሳዊ ደስታ ይሰማናል ።

ወስብሐት ለእግዚአብሔር

ሊቀ ካህናት ብርሃኑ ገብረ አማኑኤል

የማሳተሚያ ድርጅቱ ኃላፊ።

፲፱፻፹፰ ዓ·ም·

ብፅዕ ወቅዱስ አቡነ ጳውሎስ ፓትርያርክ ርእሰ ሊቃነ ጳጳሳት ዘኢትዮጵያ

ማውጫ

የመጻሕፍት ብሉያት ታሪክ I

ምሳሌያተ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት .... ፲

ተግሣጸ – ሰሎሞን ወልደ ዳዊት .... ፺፯

ጥበበ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት .... ፻፭

መጽሐፈ ሰሎሞን መክብብ .... ፻፳፭

መኃልየ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት .... ፻፺፯

መጽሐፈ ሲራክ .... ፪፻፴፭

የመጻሕፍተ ብሉያት ታሪክ።

በመለኮተ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ
እንዘ ፩ዱ ፫ቱ ወእንዘ ፫ቱ ፩ዱ ንጽሕፍ ዜና
ተዓልዎቶሙ ለመጻሕፍተ ነቢያት እምእብራይስጢ
ኀበ ግዕዝ በትእዛዘ ቃሉ ለኃይለ ሥላሴ ዘው
እቱ ወራሴ መንግሥት ዘኢትዮጵያ። ልዑል ተ
ፈሪ መኰንን ዘእምዘርአ ዳዊት። ስብሐት ለእግ
ዚአብሔር ወጣኒ ወፈጻሚ አሜን።

በግዕዝ የተጻፉ መጻሕፍተ ብሉያት የተገ
ኙበትን ምንጭ ከዚህ ቀጥሎ እንጽፋለን። ዓለም
ከተፈጠረ በሺህ ፭፻፹፮ ዘመን መጽሐፈ ሄኖ
ክ ተጻፈ። ይህም መጽሐፈ ሄኖክ አዋልድ ያይ
ደለ ቀዋሚ፥ ለም ዕመናን ምሥክር፥ በመናፍቃን
ጦር የሚሆን እውነተኛ መጽሐፍ ነው። ሐዋር
ያው ይሁዳ ም ፩፥ ቁ ፲፬፥ ከአዳም ሰባተኛው
ሄኖክ በለዚህ ትንቢት ተናግሮባቸዋል፤ እንዲህ
ሲል እነሆ እግዚአብሔር ከአእላፍ ቅዱሳን ጋራ
ይመጣል አለ ብሎ ምሥክር አድርጎ መናፍቃ
ንን ረትቶበታል። ሐዋርያት ምሥክር አድርገው
የቈጠሩትንም መጽሐፍ አዋልድ ማለት ሐዋር
ያትን ገድለ ጠቃሽ ብሎ እንደ መንቀፍ ይመ
ስላል። ከዚህ ቀጥሎ እስራኤል በግብጽ ሳሉ በ
ፈርዖን ዘመን የኢዮብ መጽሐፍ ተጻፈ።

በ፫ ሺ. ፰፻ ፵፫ ዓመተ ዓለም እስራኤል
ከግብጽ ወጡ፥ በዚህ ጊዜ ኦሪት ተጻፈ።

በ፬ ሺ. ፬፻ ፯ ዓመተ ዓለም ሳኦል ነገሠ
በዚህ ጊዜ መጽሐፈ ነገሥት ተጀመረ።

በ፬ ሺ. ፬፻ ፵፯ ዓመተ ዓለም ሳኦል ሙቶ
ዳዊት ነገሠ፥ በዚህ ጊዜ የዳዊት መዝሙር ተ
ጻፈ።

በ፬ ሺ. ፬፻ ፹፩ ዓመተ ዓለም ዳዊት ሙቶ
ሰሎሞን ነገሠ፥ ሰሎሞን በነገሠ በ፬ ዓመት (፩
ነገ ፲ ፩)እንደተጻፈው ሁሉ የኢትዮጵያ ንግ
ሥት በዝርሮዋ የሰማችውን የሰሎሞንን ጥበብ አ
ይቶ ለመረዳት ወደ ኢየሩሳሌም ሄደች፥ በዚህ
ጊዜ የኢትዮጵያ ንግሥት አምልኮተ እግዚአብ
ሔርን ለማወቅ ኢየሩሳሌም ስለ ወረደች ኢ
ትዮጵያ ታበጽሕ እደዊሃ ኀበ እግዚአብሔር ተብሎ
የተነገረልን ትንቢት ተጀመረልን፥ መዝሙር ፷፯

የሄደችበትም ምክንያት አምልኮተ እግዚአ
ብሔርን ስትፈልግ እንደሆነ ጌታ በወንጌል ማቴ
፲፪ ፴፪ ንግሥተ አዜብ ከዚህ ትውልድ ጋራ
በፍርድ ቀን ትነሣለች ትፋረዳቸዋለችም፥ ከምድር
ዳር መጥታለችና የሰሎሞንን ጥበብ ለመስማት
ብሎ መስክሮላታል። ጥበብ ለመስማት ሄደች አለ
እንጂ አምልኮተ እግዚአብሔርን ስትፈልግ ሄደች
መቼ አለ ብሎ የሚከራከር ሰው ቢኖር ሰነፍ
ይባላል መመርመር ያስፈልገዋል።

እሱ ራሱ ሰሎሞን የጥበብ መጀመሪያ እግ
ዚአብሔርን መፍራት ነው። ሰነፎች ግን ጥበብ
ንና ትምርትን ይንቃሉ ብሏልና ምሳ፤ ፩ ፯።

ሰሎሞንም እንደ መንግሥቱ ደግነት አክ
ብሮ ተቀበላት ከዚህ በኋላ የሄደችበት ምክን
ያት አምልኮተ እግዚአብሔርን ስትሻ ነውና አ
ምልኮቱን አምልቶ አስፍቶ የወደደችውን ሁሉ
ነግሯታል፤ ፩ ነገ ፲ ፲፫።

እሷም አምልኮቱን ተረድታ በዘርእከ ይት
ባረኩ ኵሎሙ አሕዛበ ምድር ብሎ ጌታ ለ
አብርሃም የነገረው ተስፋ ሊፈጸም ምኒልክን ከ
ሰሎሞን ጸንሳ ወደ አገሯ ተመለሰች። ምኒልክም
ተወልዶ ፳፪ ዓመት ሲሆነው ወደ አባቱ ወደ
ሰሎሞን ሄደ ሰሎሞንም ልጁ መሆኑን ለእስራ
ኤል አስታወቀ፤ እስራኤልም ልጁ መሆኑን ካው
ቁ በኋላ ለ፪ ንጉሥ መገዛት አይቻለንምና በናቱ
አገር አንግሠህ ስደደው አሉት እሱም የበህር
ልጅህን ስደድ ካላችሁኝ እናንተም የበህር የበ
ህር ልጃችሁን አምጡ አላቸው አምጥተው ሰጡ
ከዚህ በኋላ ሥርዓተ መንግሥት አድርሶ ምኒ

ልክን አ ነግሦ ከሄኖክ እሱ እስከ ጻፋቸው ያሉትን መጻሕፍት ሰብስቦ እነዚህንም መጻሕፍት ተርጕመው የሚያስተምሩ ፫፻ ፲፰ ሌዋውያንን ጨምሮ ሰጥቶ ሰደደው ። እነሱም መጥተው መጻሕፍተ ብሉያትን ከእብራይስጥ ወደ ግዕዝ መልሰው አስተምረዋል ።

ከእብራይስጥ ወደ ግዕዝ እንደ ተመለሱም የሚያስረዳ ነገር በተለየ ለኛ መጀመሪያ በተመለሰልን በመጽሐፈ ነገሥት አዶናይ ኤሎሄ ጸባዖት እያለ የእብራይስጡን ቋንቋ ጽፎ ይገኛል ።

ይህነንም አባ ጊዮርጊስ ከጻፋት ከታሪክ መሐጽፍ አምጥተን ከዚህ ቀጥለን በምንጽፈው እናሳያለን ።

ወመክብበ መጻሕፍቲሆሙሰ ዘብሉይ ተቀበልዋ ። እምእብራይስጢ ኀበ ግዕዝ በመዋዕሊሃ ለንግሥተ አዜብ እንተ ሖወጸቶ ለሰሎሞን ። ወበእንተዝ ኮነ ጽሑዮ ፍካሬሆሙ ለመጻሕፍተ ነቢያት ዘውስተ ብሔረ አግዐዚ ። እስመ በሕገ `አይሁድ ነበሩ ። እምቅድመ ልደተ ክርስቶስ ። ወእመሰኬ አዕለውዎ እምድኅረ ልደተ ክርስቶስ እሜጡ ሰቃልያን ቃለ ጽድቅ ውስተ ስምዓ ሐሰት ከመሰ ተዓልዋ መጻሕፍተ ነቢያት እምእብራይስጢ ኀበ ግዕዝ ትረክብ ትእምርተ በመጽፈ ነገሥት ዘይብል ትርጓሜ ነገረ እብራይስጢ ኀበ ግዕዝ ኤሎሄ ብሂል አምላክ አዶናይ ብሂል እግዚእ ጸባዖት ብሂል ዘኃይላት ይላል ።

ሁለተኛ ፤ ከቀውስጦስ ታሪክ መጽሐፍ ምሥክር እናመጣለን በ፬ ሽህ ፱፻፫ ዓመተ ዓለም እስራኤል ተማርከው ፋርስ ባቢሎን ወረዱ ። ተማርከው ከሄዱ በኋላ በኢትዮጵያ ያሉ ሊቃውንት ከንጉሡ ጋራ መክረው የጥያቄ መልእክት ላኩ ። ነገሩም እንዲህ ነው ፤ የኛም የናንተም አባቶች ነቢያት የጻፏቸው መጻሕፍት ተቃጠሉን ወይስ ድነዋል እናንተስ እንደምን አላችሁ ለጣዖት ትሰግዳላችሁን ሰንበትንስ ሻራችሁን የሚል ነው ። እነዚያም ይህን መልእክት በሰሙ ጊዜ እንዲህ ብለው መልሰዋል እኛ በነዳንኤል ጸሎት የአብርሃም ፈጣሪ ጠብቆን ደህና ነን መጻሕፍቱን ግን እኛ እንዳንፈልጋቸው በምርኮ በመከራ ነው ያለን እናንተ ግን በጸጥታ በደስታ ነውና ያላችሁት ኢየሩሳሌም ወጥታችሁ ፈልጓቸው ፤ ነገር ግን ከተማረክን በኋላ ዳንኤል ከእግዚአብሔር አግኝቶ የጻፈውን መጽሐፍ ጽፈን ልከንላችኋልና ተቀበሉ ብለው መጽሐፈ ዳንኤል ልከውላቸዋል ። ይህም መጽሐፍ የመጣ አይሹር የሚባል የኢትዮጵያ ንጉሥ ስለ ዘመዶቹ ስለ እስራኤል ወደ ፋርስ ንጉሥ ወደ ዳርዮስ አማላጅነት በላከው ሰው እጅ ነው ። ይህነንም መጽሐፈ ዳንኤልን ተቀብለው በሰሎሞን ጊዜ ካባቶቻችን ጋራ ከመጡ መጻሕፍት ደርበውታል ።

ከዚህ በኋላ በአራት ሽህ ፱፻ ፸፫ ዓመተ ዓለም እስራኤል ከተማረኩበት ከባቢሎን ወደ አገራቸው ወደ ኢየሩሳሌም ተመለሱ ። በዚህ ጊዜ ዘሩባቤል ነገሠ ። ከዚህ በኋላ ዘሩባቤል ወደ ኢትዮጵያ ንጉሥ እንዲህ ሲል ላከ ፤ ሰላም ላንተ ይሁንና ስለ እግዚአብሔር ብለህ የለመንኩህን ስማኝ ፤ ከኢየሩሳሌም ጥፋት አስቀድሞ ነቢያት የጻፏቸው መጻሕፍት ፤ በአያትህ በሰሎሞን ልጅ በምኒልክ መንግሥት መጥተው ባገርህ አሉና ጽፈህ ላክልኝ ብዬ ባባቶቻችን ፈጣሪ በክበረ ስሙ እማልድሃለሁ ። እኔም ወደ እናንተ ያልመጡትን ከኛ ዘንድ ያሉትን መጻሕፍት እልክልሃለሁ ፤ ይህ ላንተም ለኔም ደግ ነው ብሎ ላከ ፤ የኢትዮጵያ ንጉሥም የዘሩባቤልን መልእክት በሰማ ጊዜ ካህናቱን ጠርቶ በሀገራችን ያሉ መጻሕፍተ ነቢያትን ይዛችሁ ኢየሩሳሌም ሂዱና ለዘሩባቤል ስጡ ። እናንተም ቀድሞ በአባቶቻችን ዘመን ያልመጡት መጻሕፍተ ነቢያትን ጽፋችሁ አምጡ ብሎ ሁለት ሽህ ወቄት ወርቅ ለስንቃቸው ። ሁለት መቶ ወቄት ወርቅ ለንጉሥ እጅ መንሻ ሰጥቶ ሰደዳቸው ።

እነሱም መጻሕፍቱን እጅ መንሻውንም ይዘው ሂደው ለንጉሡ ሰጥተው በዘመኑ ካሉ ከደቂቀ ነቢያት ተገናኝተው ወደኛ ያልመጡትን መጻሕፍት ጽፈው ይዘው ተመልሰዋል ። እንዲያውም የኢትዮጵያ ሰዎች በምኒልክ ጊዜ መጻሕፍተ ነቢያት ከተመለሱላቸው ወዲህ በአሪቱ ሥርዓት እጅ

ሊነሡ መባዕ ይዘው ወደ ኢየሩሳሌም ለበዓል ይ
ወጡ ነበር ። በኢዮስያስ ዘመን የተነሣ ከሥራ ሁለ
ቱ ደቂቀ ነቢያት አንዱ ሶፎንያስ ም ፫ ቍ ፲ ከ
ኢትዮጵያ ወንዝ ማዶ የሚሰግዱልኝ የተበተኑት
ልጆቼ መባዬን ይዘው ይመጣሉ ብሎ እንደ ተናገ
ረ ይህም በኢትዮጵያ ሕገ ኦሪት መኖሩን ያስረዳል

ሶስተኛ ፤ በአምስት ሽህ ሁለት መቶ ዓርባ አ
ምስት ዓመተ ዓለም በጥሊሞስ ንጉሥ ይኸውም ከ
እስክንድር ሶስተኛ መንግሥት ነው ። መጻሕፍተ ነ
ቢያት ከእብራይስጥ ወደ ግዕዝ እንደ ተመለሱ በ
ሁሉ ታውቋልና እሱም ይህን ይዘ ጸሐፍቱንም
መጻሕፍቱንም ስደዱልኝ ብሎ በኢየሩሳሌም ወደ
አሉ አይሁድ ላከ እነሱም ሰደዱለት በዚህ ጊዜ
መጻሕፍተ ነቢያት ከእብራይስጥ ወደ ጽርዕ ተመል
ሰውላቸዋል ።

ዓራተኛ ፤ ፊት እንደ ተናገርነው የኢትዮጵያ
ሰዎች በኦሪት ሕግ አምነው በኢየሩሳሌም ሊሰግዱ
ይወጡ እንደ ነበርና ከክርስቶስ ልደት በፊት መ
ጻሕፍተ ነቢያት ወደ ግዕዝ ተመልሰው በኢትዮጵ
ያ ተሰብስበው እንደ ነበር የሚያስረዳ ነገር በሐዋ
ርያት ሥራ ተጽፎ እናያለን የሐ ሥራ ፰ ፳፯ ፵
ድረስ ተመልከት። ከጌታችን ዕርገት በኋላ ፤ የኢትዮ
ጵያ ንግሥት የሕንደኬ ጃንደረባ የሚሆን አንድ የ
ኢትዮጵያ ሰው በኦሪት እንደ ታዘዘው ሥርዓት
ሊሰግድ ወደ ኢየሩሳሌም ሄደ ። ሰግዶም ተመልሶ
በሠረገላ ተቀምጦ መጽሐፈ ኢሳይያስ እየደገመ
ሲሄድ መንፈስ ቅዱስ ፊልጶስን ተከተለው አለው
ፊልጶስም ተከትሎ ቢሰማው መጽሐፈ ኢሳይያስ
በቋንቋው በግዕዝ ሲደግም ሰማው ከዕርገት በኋላ
በአሥረኛው ቀን ብዙ ቋንቋ ተገልጾላቸዋልና ሰ
ማው (የሐ ሥራ ፰ ፴፪) የሚደግመውም አንቀጽ
ከመ በግዕ መጽአ ይጠባሕ ወከመ በግዕ በቅድመ
ዘይቀርጾ ከማሁ ኢከሠተ አፉሁ በሕማሙ ወተን
ሥአ እምኵነኔ ወእሞቅሕ ወመኑ ይነግር ልደቶ
እስመ ተአተተ እምድር ሕይወቱ ። የሚለውን ነበ
ር ኢሳ ፶፫ ፯ (ፊልጶስም ይህን የምትደግመውን
ምሥጢሩን ታውቀዋለኽን አለው ያም የኢትዮጵ
ያ ሰው መጻሕፍተ ነቢያትን ጠንቅቆ ተምሯልና የ
ተማረውን ደገመ እንጂ ትንቢቱ እንደ ደረሰ ም
ሳሌው እንደተፈጸመ አያውቅምና እኔ ያስተማረኝ
ሳይኖር እንደምን ማወቅ ይቻለኛል ነገር ግን ነቢይ
ይኸን የተናገረ ስለ ራሱ ወይም ስለ ሌላ እንደሆ
ነ ንገረኝ ብሎ ፊልጶስን ለመነው ፊልጶስም በዚሁ
መጽሐፍ የኢየሱስን ነገር አስረድቶ አጥምቆታል
ያም የኢትዮጵያ ሰው ደስ እያለው ወደ አገሩ ተ
መልሷል። ይኸንንም በሐዋርያት ስራ የተጻፈውን
ቃል የስንፍና እርካብ ተረግጦ ባለ መመርመር ፈ
ረስ ተቀምጦ ፡ ከክርስቶስ ልደት በፊት በኢትዮጵያ
መጻሕፍተ ብሉያት በግዕዝ አልተሰበኩም ማለት የ
ሕልም ሩጫ ይባላል ነገር ግን ከሚጠራጠር በቀር
ለሚያስተውል ሰው ይህ ብቻ ያስረዳል ።

ጥንቱን ሌዋውያን ከዕብራይስጥ ወደ ግዕዝ
መልሰው መጻሕፍተ ነቢያትን ያላስተማሩ ቢሆን
ይህ የኢትዮጵያ ሰው ሊሰግድ ወደ ኢየሩሳሌም
እንደምን ይሄድ ነበር ዳግመኛስ በፊት እንደተና
ገርነው በአይሹር ወይም በአይዙር ዘመን መ
ጻሕፍተ ነቢያት ካልመጡልን ይህ የኢትዮጵያ ን
ግሥት ጃንደረባ መጽሐፈ ኢሳይያስን እንደምን
ያውቅ ነበር ፡ ካላወቀስ እንደምን ያነብ ነበር ቅዱ
ስ ጳውሎስ እንዲህ ይላልና ወባሕቱ እፎ ይጼው
እዎ እንዘ ኢየአምኑ ቦቱ ወእፎ የአምኑ በዘኢ
ሰምዑ ወእፎ ይሰምዑ ዘኢሰበኩ ሎሙ ወእፎ ይሰ
ብኩ ሎሙ ዘኢተፈነወ ሐዋርያ ኀቤሆሙ ብሏልና ።
ሮሜ ፲ ፲፬ ።

ሁለተኛ ፤ ንግሥተ አዜብ ወደሰሎሞን በሄ
ደች ጊዜ ጋዛ ላይ ሠፍራ ነበርና ስትመለስ ጕ
ልት ይሁኝሽ ብሎ ስለሰጣት አንዳንድ ጠባቂ ሹ
ም ይቀመጥበት ነበር ። ይኸም የኢትዮጵያ ንግሥት
ጃንደረባ በዚያው ልማድ ተሹሞ በጋዛ የሚኖር
ኢትዮጵያዊ ነው የሚል ሰው ቢኖር ሰሎሞን ለን
ግሥተ አዜብ ጕልት ይሁንሽ ብሎ ጋዛን እንደ ሰ
ጣት ጠባቂም እንድታደርግበት በሌላም ታሪክ
ሁሉ የተገለጠ ነገር ነው ። ፩ ነገሥት ፲ ፫ ይልቁ
ንም ንጉሡ ሰሎሞን ለሳባ ንግሥት የወደደችውን
ሁሉ ከርሱም የለመነችውን ሁሉ ሰጣት ተብሎ
የተጻፈው ቃል የስጦታውን ነገር በጣም ያስረዳል

ጻፉ ግን ይህ ሕፅው በጋዛ ተሹሞ የሚኖር መሆኑን ። በሐ ሥራ ፰ ፳፯ ። የተጻፈው ቃል እያስረዳም በኢየሩሳሌም ሊሰግድ ከኢትዮጵያ የሄደ መሆኑን እንጂ በጋዛ ተሹሞ የሚኖርስ ቢሆን ያስተማረኝ የሌለ እኔ ማወቅ እንደምን ይቻለኛል ባላለም ነበር። የሐዋርያት ነገራቸው በአራቱ ማዕዘን ተሰምቷል ትምሕርታቸውም ጽንፍ እስከ ጽንፍ ደርሷልና ። መዝ ፲፰ ፬ ሮሜ ፲ ፲፰ ። በግዕዝ የተጻፉ የሀገራችን መጻሕፍተ ብሉያት ጥንታቸው መሠረታቸው እብራይስጥ እንደሆነ የመለሱዋቸውም ወደ ኢትዮጵያ የመጡ ሌዋውያን እንደሆኑ በትክክል ከሚያስረዱ መጻሕፍት አውጥተን እነሆ ጽፈናል ። ከጥንት ጀምሮ ሲያያዝ የመጣ ከአባቶቻችን ያገኘነው ታሪክ ይህ ነው ይልቁንም ዛሬ ወፈድፋደ ጸንቶ እምቀደምቶሙ ይላልና የኢትዮጵያ መንግሥት አልጋ ወራሽ ልዑል ራስ ተፈሪ ። በ፲፱፻፲፪ ። ዓመተ ምሕረት ሁላችሁም በቋንቋ ትናገሩ ዘንድ እወዳለሁ ይልቁንም ትተረጒሙ ዘንድ በቋንቋ ከሚናገር የሚተረጒም ይበልጣልና ያለውን ተመልክተው ። ፩ ቆሮ ፲፬ ፭ ። አባቶቻቸው በንባብ ከቋንቋ ወደቋንቋ የመለሱዋቸው ብሉያትንና ሐዲሳትን ሊቃውንትንና መጽሐፈ መነኮሳትን እሊህን አራቱን ጉባኤያት ንባባቸውን እስከ ትርጓሜያቸው አሳትመው የኢትዮጵያን ሰው ሁሉ ወደ እውቀት ጎዳና መርተው ሁሉም በየቤቱ እንክሰ ኢንፈቅድ መርሃ ገላ ፫ ፳፰ ። እስመ ኵልነ ውሉደ ብርሃን ። ተሰሎ ፭ ፭። እያለ ፈጣሪውን እንዲያምንና እንዲያመሠግን አደረጉት ። የኢትዮጵያ መንግሥት አልጋ ወራሽና እንደራሴ ተፈሪ መኰንንን አነሣሥቶ የቅዱሳት መጻሕፍት ንባባቸው እስከ ትርጓሜያቸው እንዲጻፍ ያደረገ እግዚአብሔር ይክበር ይመሥገን ። አ ሜ ን ።

ም ሳ ሌ ያ ቱ ፥ ሰ ሎ ሞ ን ፥ ወ ል ደ ፥ ዳ ዊ ት ።

ምዕራፍ ፩ ።

፩ ምሳሌያተ ሰሎሞን ወልደ ዳዊት ዘነግሠ
ላዕለ እስራኤል በኢየሩሳሌም ።
ሰሎሞን ማለት መሥተሳልም ማለት ነው ።
ዘመኑ ዘመነ ሰላም ስለሆነ፤ ዳዊት ከእግዚአ
ብሔር፤ እግዚአብሔር ከዳዊት በተራረቁበት
ወራት ስለተወለደ መስተሳልም ተብሏል ።
ጥንተ ነገሩስ እንደምን ነው ቢሉ፣ የሀገራ
ችን ነገሥታት መስቀልን ተከሰው በጥቅ
ምት ወጥተው ያላመነውን ወግተው ከመ
ነው ግብር ተቀብለው በሰኔ እንዲመለሱ እነ
ዚያም የሚወጡበት ጊዜ አላቸው ። የሚወ
ጡበት ሰዓት በደረሰ ጊዜ ዳዊት ኢዮአብ
ንና አቢሳን ምሉና ዱግ አድርጎ ታቦተ ጽ
ዮንን አእላፈ ይሁዳን አእላፈ እስራኤልን
ጨምሮ አራቦት ዘደቂቀ አሞንን ውጉ ብሎ
ሰደዳቸው ። እርሱ ቀረ በምን ምክንያት ቀር
ቷል ቢሉ የአሕዛብ ንጉሠ ነገሥት አል
ዘመተም ነበርና ። አንድም ከዚህ አስቀድሞ
ሥርዓት ሠርተውለት ነበርና ከዕለታት ባንድ
ቀን ጦር ሲሠራ ። አንድም ። መድኃኒት ጠ
ጥቶ በደከመበት ካራቱ ቤት ረፋይን አንዱ
ብጭር ታጥቆ ጋሻ ነጥቆ ዘገር ነቅንቆ መ
ጣበት፣ ወወውዓ ሎቱ አቢሳ ወልደ ሶርሕያ
ይላል፤ የማንን ጌታ ብሎ ጠላቱን ገድሎ እ
ራሱን አዳነው ። ከዚህ በኋላ እስራኤል ኢ
ትጥፋዕ ብነ ማኅቶቶሙ ለእስራኤል አሉ፤
ፀሐዮሙ ሲሉ ነው ፀሐይ ቢጠፋ ፀሐይ
መተካት የሚቻለውን አለ ፤ አንተስ ከሞትህ
እንዳንተ ያለ ንጉሥ ማንገሥ የሚቻለው አ
ለን ፤ እንግዴህስ ወዲህ አትውጣ ብለውት
ቀርቷል ። አንድም የቀረበት ምክንያቱ አል
ታወቀም ። በልቶ ጠጥቶ የጤና እንቅልፍ ተ
ኝቶ ተነሥቶ በሰገነት ላይ ሲመላለስ ከተ
ክል መካከል ገብታ ቤርሳቤሕን ገላዋን
ስትታጠብ አያት የገላዋ ጽርየት የወሀው
ጽርየት የብርቱ ፀዳል ከብርሃነ ፀሐይ ጋራ
ሲያበራ አይቶ በሐፀ ዝሙት ተነደፈ የ
ማን ሚስት ናት ብሎ ጠየቀ የኤልያብ ልጅ
የብርያህ የኦርዮ ሚስት አይደለችምን አታ
ውቃትምን አሉት አምጧት ብሎ ተጫዋ
ውቶ ሰደዳት ። እርሷም እንደፀነሰች ዓውቃ
እኔ ፀነስኩ አባታችን ሙሴ አንድ ጉልማ
ሳ ካንዲት ቆንጥር አንዲት ቆንጥር ካንድ
ጉልማሳ አትለፍ ከዚህ አልፈው ተርፈው
ቢገኙ በደንጊያ ተወግረው በእሳት ተቃጥ
ለው ይሙቱ ብሎ ሥርዓት ሠርቷል ለዚህ
ሠሪ ቀጭው አንተ ነህ አንተ ባደረግኸው
እኔን ታስገድለኛለህን ለዚህ ነገር መድኃ
ኒት ፈልግለት ብላ ላከችበት (በምን አውቃ
ቢሉ) ብልህ ሴት የሆነች እንደሆነ ታውቀዋለች
ከግራ ጎኔ ወደ ቀኝ ጎኔ ከቀኝ ወደግራ አልፎ ወ
ጋኝ ትላለች ፊቷ ይቀላል ጡቷ ይጠቍ
ራል ። አንድም ከግዳጅዋ እንደነጻች ነበረችና
እርሱም ኦርዮን ዜና ፀብዕ የምጠይቀው ነኝ
ና ስደድልኝ ብሎ ወደኢዮአብ ይልከበታል
ኢዮአብም ሰደደለት ። ሲደርስ ጸንተውብችኋ
ልን ጸንታችሁብቸዋልን አለው ዛሬስ የሚያበ

ሉትን ብራቸውን የሚጠጡትን ውሀቸውን ይ
ዘን አስጨንቀናቸዋል አለው ። ወርደህ ከቤት
ህ እረፍ አለው ጽንስ ለማሳሳት ነው ። አር
ዮም ወጥቶ ዘብ ከሚጠብቁ ዘበኞች ጋራ አ
ደረ በበነጋው አለመውረዱን ዓወቀ በምን አ
ውቋል ቢሉ ሰዎች ነግረውታል ። አንድም፣
ቤርሳቤሕ ልክበታለች ። በማግሥቱ ባይጠግብ
ነው እንጂ ከጠገበማ ስንኳን ከሚስቱ ከሌላ
ስ ይሄድ አልነበረምን ብሎ የሚያስጠማ ምግ
ብ መግቦ ሲያጠጣው አመሸ ትናንት ከዱር
የመጣህ አይደለም የልጅ ፍቅር የሴት ከንፈ
ር የማያሸንፍህ ስለምነው አሁንም ከቤትህ
ወርደህ እደር አለው ።
አዕላፈ እስራኤል አዕላፈ ይሁዳ ወንድሜ አ
ቢሳ ጌታዬ ኢዮአብ ታቦተ ጽዮን በዱር አ
ኔ ከሚስቱ አድር እንዴህ ያለውን ሕሊና ያ
ርቅልኝ አለው ። ለካን ዐውቆብኛል ብሎ ው
ጣ ነገ አሰናብትሃለሁ አለው ፣ በበነጋው ጦ
ማረ ሞቱን ይጽፋል ጦማረ ሞቱስ ምን የ
ሚል ነው ቢሉ ። አርዮን ወደ ጽኑ ሰልፍ
አስቀድማችሁ አግብታችሁት ተመለሱ በዚያ
ቈስሎ ይሙት የሚል ነው ። እርሱስ ይህን
አይቶ ወደሌላ ያልሄደ ስለምን ነው ቢሉ ያ
ልተማረ ጨዋ ነበረና ። አንድም ዳዊትና ኢ
ዮአብ በሚያውቁት ቋንቋ ተጽፎ ነበረና ።
አንድም የንጉሥ ብላቴና ራስ ራሱን እያየ
ይከተለው ነበርና ። አንድም የንጉሥ ማኅተም
በቀይ ቀለም ይጻፋል በአንበሳ ማኅተም ይታ
ተማል ከደረሰበት ሊያዩት ብቻ እንጂ ቀዶ
ማየት ያስፈራልና ። አንድም ይህ ሁሉ አይ
ደለም ሲመጣ በፍቅር ተቀበለው ሲሄድ በ
ፍቅር ሸኘው ባይጠረጥር ሳያየው ቀርቷል
ቢጠረጥር እንጂ ባየው ነበር ። ወስዶ ለኢዮ
አብ ሰጠው ። ይኸውም ምሳሌ ነው አርዮ የ
ጌታ አምሳል አርዮ ጦማረ ሞቱን ከኢየሩሳ
ሌም ወደ አራበት ይዞ እንደሄደ ጌታችንም
ከሊቶስጥራ ወደ ቀራንዮ መስቀለ ሞቱን ተሸ
ክሞ ሄዷል ። ኢዮአብም አይቶ ያለቅስ ጀመ
ር ምነው ታለቅሳለህ አለው ይህች ያመጣሃ
ት ክታብ ጸንታችሁ ተዋጉ ትላለች እገላለሁ
ሲሉ መሞት እማርካለሁ ሲሉ መማረክ አ
ለና ስለዚህ ነው አለው ። አርዮም ለጠላት ቢ
ያለቅሱለት ይመለሳልን በጭር ታጥቆ ጋሻ
ነጥቆ ዘገር ነቅንቆ ቢዋጉት ነው እንጂ በዚ
ያውስ ላይ አንተ ጌታዬ ላም እንዳየ አንበሳ
ነህ ። ወንድሜ አቢሳ ፍየል እንዳየ ነብር ነው
እኔም በቅሜ በግ እንዳየሁ ተኵላ ነኝ እኔን
በጽኑ ሰልፍ አሳልፈኝ አለው ። ይህንንስ አን
ተም ባትለኝ ያመጣሃት ክታብ ነግራኛለች ብ
ሎ ቃል ለቃል ባይመልስለት በልቡናው መ
ልሶለታል ። ከዚህ በኋላ ለዳዊት ሠላሳ ሰባት
ኃያላን ነበሩት እኒያን አስጠርቶ ይህ ሰው የ
በደለውን አላውቅም እንዴህ ያለ ቃል መ
ጥቶብኛልና ነገ እኔን አይታችሁ ተሰለፉ አ
ላቸው ። በነጋው ወጥተው ገጠሙ ባይን ጥቅ
ሻ በከንፈር ንክሻ ጥለውት ሸሹ ። እሱም ም
ንተ ከንክሙ አዕላፈ እስራኤል ምንተ ከን
ክሙ አዕላፈ ይሁዳ እያለ እየለፈለፈ እንደ
ውሻ ተደብድቦ ሙቷል ። በዚህ ጊዜ ኢዮአ
ብ ከዳዊት ዘንድ ይልክበታል ካሽከሮችህ ብ
ዙ ሰዎች ሞቱ ብለህ ንገረው ፣ ለምንት ቀረ
ብክሙ ኀበ እረፍት ኢተአምሩኑ ከመ ትቄ
ስሉ ወትመውቱ መኑ ቀተሎ ለአቤሜሌክ አ
ኮኑ ብእሲት ወገረት ስባረ ማሕረፅ ወሞተ
ቡቱምናስ ብሎ ይቆጣል ፣ አርዮም ሞተ ብ
ለህ ንገረው ቍጣው በዚህ ይበርድልሃል አ
ለው እንዴህ ማለቱ ዳዊትና ኢዮአብ ልብ
ለልብ ይተዋወቁ ነበርና ። መልክተኛውም ሄዶ
ነገረው ተቈጥቶ ለምን ቀረባችሁ አለው አ
ስቀድሞ አሸሹን የዳዊትን ፊት እንዴት አይ
ርገን እናየዋለን ብለን ጸንተን ተዋጋን እስ
ከ አምባው አሸሸናቸው ። ባምባ ላይ ያሉ ሰዎ
ች ፍላፃ እየወረወሩ ደንጊያ እየጣሉ እነ እ
ገሌ እነ እገሌ አሽከሮችህ ሞቱ ። አርዮም
ሞተ አለው ። የአርዮን ሞት ሲሰማ ኦሆ አለው
ኢዮአብን እንዴህ በለው ይህ ነገር ጭንቅ አ

ይሁንብህ ወንድ ልጅ አንድ ቀን እንዳበቱ
አንድ ቀን እንደናቱ ነው ድል ነሥቶ የሚ
ገድሉበት ድል ተነሥቶ የሚሞቱበት አለና
አለው ። ከዚህ በኋላ ቤርሳቤሕን መዋዕለ ኀዘ
ኑዋን ስትፈጽም ከልፍኑ አስቀመጣት ። ኦርዮ
ን በማስገደሉ ይልቁንም ደፍሮ ሚስቱን በ
ማግባቱ እግዚአብሔር ቢያዝን በኔና በዳዊት
ፍቅር መካከል እንደዚህ ያለ ፀብ ይግባ ብሎ
በነቢዩ በናታን አድሮ ሲያዳኝበት አደረ ።
ናታንም በልማዱ ነቢያት ይሄዳል ። ነቢያት በ
ጎ ዘመን የሆነ እንደሆነ ኩፋር ለብሰው ኩ
ፋር ጠምጥመው ሕለተ ወርቅ ይዘው በጨ
በርማ በቅሎ ተቀምጠው ይሄዳሉ ዘመኑ ዘ
መነ ፍሥሐ ነው በደስታ ተቀበሉት ለማ
ለት ። ክፉ ዘመን የሆነ እንደሆነ አጥላስ ለብ
ሰው አጥላስ ጠምጥመው ዘገር ይዘው በከ
ሰልማ በቅሎ ተቀምጠው ይሄዳሉ ዘመኑ ዘ
መነ ኀዘን ነው በንስሐ አርቁት ለማለት ። ና
ታንም እንዲህ ሁኖ ቢሄድበት ነቢየ እግዚ
አብሔር አንድም ለምሕረት አንድም ለመ
ዓት ነውና የሚመጣ ፡ አመጣጥህ በደኅንነት
ነውን አለው ። በሀገርህ ግፍ ተሠርቶ ይህን
ልነግርህ ነው አለው ። በል ንገረኝ አለው ። በ
ሀገርህ አንድ ባለጸጋ አንድ ድሐ አሉ ፡ ለባ
ለጸጋው ብዙ በጎች አሉት ። ለድሐው ግን
አንዲት በግ አለችው ይችኑም በብዙ ወርቅ
ገዝቷታል ከሚበላው ያበላታል ከሚጠጣው
ያጠጣታል ከጠገቡ ያስተኛታል እንደ አን
ዲት ልጁ ያያታል ። በባለጸጋው እንግዳ መ
ጣበት ፡ ከብዙዎች አንዲቱን አርጄ እንግዳ
ዬን የሸኘሁ እንደሆነ ከቍጥራቸው ይጐድ
ሉብኛል ከብዛታቸው ያንሱብኛል ብሎ የድ
ሐውን በግ ቀምቶ እንግዳውን ሸኘበት ደ
ግሞ ድርብ ግፍ ለእግዚአብሔር ይነግርብ
ኛል በሰው ያዳኙብኛል ብሎ አስገደለው አ
ለው ፤ በዚህ ጊዜ ነቢይ ነውና ምሳሌው የሱ
እንደሆነ ዓወቀ ከብቱን ባንድ አራት አስከ
ፍላለሁ አለ ይህስ አይደለም ዕውቀቱ የጸጋ
ነው እንጂ የባሕርይን ነው ወዲያውም ከእ
ግዚአብሔር የተጣላበት ወራት ነው አላወ
ቀም ብሎ ወተምዓ ይላል ሰውዬውንም እቀ
ጣዋለሁ በከብቱም ባንድ አራት አስከፍላለሁ
አለ እንዲህ ማለቱ የአሪቱን ሥራት ይዞ ነው
ኦሪት በይን ፭ ላህም ይትፈደይ ትኅምስተ ወ
በይነ ፩ በግዕ ይትፈደይ ትርብዕተ ትላለችና ።
አንትሥ ፈታሕከ በርእስከ በራስህ ፈረድህ
ባለጸጋ የተባልህ አንተ ነህ አባግዕ የተባሉ
ሚስቶችህ ቁባቶችህ ናቸው እንግዳ የተባለ
ፈቃደ ሥጋ ነው ። ድሐ የተባለ ኦርዮ ነው
በግዕት የተባለች ቤርሳቤሕ ናት በብዙ ወርቅ
ገዝቷታል ማለት በብዙ ማጫ ማስመሪያ አ
ግብቷታል ከሚበላው ያበላታል ከሚጠጣው
ያጠጣታል ከጠገቡ ያስተኛታል ማለቱ ይህ
ሁሉ ዕውነት ነው ከመ ወለቱ ማለቱ ግን
ከመ ብእሲቱ ያልሁ እንደሆነ ታውቅብኛለህ
ብዬ ነው እንግዳ የተባለ ፈቃደ ሥጋ ነው
እየጊዜው እንግዳ ነውና ፤ ፈቃደ ሥጋ ቢነሳ
ብህ ከብዙዎች ባንዲቱ ያሳለፍሁት እንደሆነ
ብለህ የሱን ሚስት ቀማኸው ፤ ደግሞ ድርብ
ግፍ ቢኖር ለእግዚአብሔር ይነግርብኛል በ
ሰው ያዳኙብኛል ብለህ በአራቦት ዘደቂቀ
አሞን ጦር አስገደልኸው የኦርዮን ደም መ
ላሽ እኔ ነኝ ብሎሃል አለው ። በዚህ ጊዜ ዳ
ዊት ድንጉፅ ነበርና ደነገፀ ምን ላድርግ አ
ለው ሲደነግፅ አይቶ እግዚአብሔር መሐሪ
ነው ንስሐ ብትገባ ይቅር ይልህ እንደሆነ አ
ለው ፤ ዳዊት ንስሐ መግባት ያውቅ ነበርና
እሷን ከቤቱ አስወጥቶ ሰዶ ከልጋ ወርዶ ም
ንጣፍ ለብሶ አመድ ነስንሶ ንስሐ ገባ ፤ ንስ
ሐውን ሲጨርስ ነቢዩ መጥቶ ተዓደዋ እግ
ዚአብሔር ለኃጢአትከ የነፍሱን ይቅር ብሎ
ሃል የሥጋውን መከራ ግን ከአብራክህ በተ
ከፈለ በልጅህ እከ[illegible]ሁ ብ[illegible] አለው
የነፍሱን ይቅር እንዳለኝ በምን አውቀዋለሁ
ቢለው ከዚች ሴት የተወለደው ልጅ ይሞ
ታል አለው ከዚህ በኋላ ታመመ ሁለተኛ

ንስሐ ገባ ስለምን ቢሉ ምልክት አድርጎ ነግሮት ነበርና ግደልልኝ ብሎ ፥ ይህስ አይደለም ዳዊትን ያህል ሰው እንዲህ ያለ ሥራ አይሠራም ብሎ ጨርሰህ ግደልኝ ሲል ።
ከዚህ በኋላ ልጁ ሞተ ቀድሞ ታመመ ብለን ብንነግረው ከእህል ከውሀ ተለይቶ አዘነ እሁንማ ሞተ ብለን ብንነግረው በሰይፉ ተመትቶ በጦሩ ተወግቶ ይሞታል እንጂ እያሉ ቀስ ቀስ እያሉ ሲነጋገሩ ሰምቶ ያ ሕፃን ሞተን አላቸው አዎን ሞተ አሉት ተ ወደቀበት ተነሥቶ ገላውን ታጥቦ ልብሱን ለውጦ ከቤተ እግዚአብሔር ገብቶ እጅ ነሥቶ ከቤቱ ተመልሶ ግብር አግብቶ ሲ ያበላ ሲያጠጣ ዋለ ። ሰው ከተመለሰ በኋላ በለሟሎቹ ሰው ሲታመምበት ያዝናል ሲ ሞትበት ይልቅ ምር ብሎ ያዝናል አንተ ታመመ ብንልህ ምር ብለህ አዘንህ ሞተ ብንልህ እንዲህ ያለ ተድላ ደስታ አድርገ ህ ዋልህ ጌታችን ምነው ልማድ ለወጥህ አሉት ። ቢታመምብኝ ይምርልኛል ብዬ አ ዘንሁ ። ውሀ ከፈሰሰ ይታፈሳልን ሰውስ ከ ሞተ ይመለሳልን እኔ ወደሱ ብሄድ እንጂ እሱ ወደኔ መምጣት ይቻለዋልን ከሞተ በኋላ ለምን ብዬ ልዘን አላቸው ። ከዚህ በኋላ ናታን ነቢዩ መጥቶ ቤርሳቤሕን አ ግባት አለው ። ስለምን ቢሉ ሌላ ሰው እ ንዳያገባት አንበሳ የሰበረውን ንጉሥ የደ ረሰበትን የሚነካ የለም እንዲያው እንዳት ኖር ሕፃን ናትና ስለ ርኅራኄ ። አንድም ፥ ሰሎ ሞን ከሷ የሚወለድ ነውና ፥ እሷን አግብ ቶ ሰሎሞንን ወልዷል ። ዳዊት ግን በተወ ለደ በ፳ዘመን በነገሠ በ፵ ዘመን አረጀ የሕፃንነቱም ወራት አለፈ ስለምን ፈጥኖ አረጀ ቢሉ የሌሊት ግሥገሳ የቀን ዘለሳ ያ ማታው ነበርና ። አንድም ። ከኖህ ወዲህም ዘመን እየተከፈለ መጥቶ ነበርና ወይኩን መዋዕሊሁ ለወልደ እጓለ እመሕያው ፻ተ ወ፳ ዓመት እንዲል ። አንድም ። በዓውደ ሮ ርና መልአከ እግዚአብሔር ሲቀስፍ ታየው ደነገፀ ኃይሉ ተከፈለ ስለዚህ ፈጥኖ አ ረጀ ። አንድም ። ከዕለታት ባንድ ቀን መድኃ ኒት ጠጥቶ ፩ም ። ጦርነት ሲሠራ ውሎ በደከመበት ከራቱ ቤት ረፋይን አንዱ ባጭር ታጥቆ ዘገር ነቅንቆ መጣበት ወወውዓ ሎ ቱ አቢሳ ወልደ ሶርሕያ ይላል የማነን ጌታ ብሎ ለሱ ጋሻ መክቶ ጠላቱን ገድ ሎ አዳነው ደነገፀ ስለዚህ ፈጥኖ አረጀ አንድም ። እሱም እንደተናገረ ወመዋዕለ ዓ መቲነ ፸ ክረማት ። ወእመሰ በዝኃ ፹ ዓም ። እንዳለ ። አዶንያስ የዳዊትን ማርጀት የሰሎ ሞንን ሕፃንነት አይቶ እነግሣለሁ ብሎ ተ ነሣ የወንድሜ የአቤሴሎም መንግሥት ያ ልጸናለት ከቤተ ክህነት ከቤተ መንግሥት ባይመክር እንጂ ነው ብሎ ምክሩ ከሊቀ ካህናቱ ከአብያታር ከቢትወደዱ ከኢዮአብ ጋራ ነበር ። ከዚህ በኋላ ነገሥሁ ብሎ በ ፈለገ ኤልቲ ዘዝኤልቲ ጠጅ አውርዶ ፍሪ ዳ አርዶ ሲያበላ ሲያጠጣ ዋለ ። ናታን ይ ህን ሰምቶ ቤርሳቤሕን የአጊት ልጅ አዶ ንያስ እንደ ነገሠ አልሰማሽምን አላት መ ስማት አልሰማሁም ብሰማስ ሴት አይደለ ሁም ምን አደርጋለሁ አለች ። ያንችን ሰው ነት የልጅሺን የሰሎሞንን ሰውነት በምታ ድኚ ገንዘብ ነይ ልምከርሽ ከዳዊት ዘንድ ገብተሽ ከኔ በኋላ ልጅሽን ሰሎሞንን አነ ግሥልሻለሁ ብለኸኝ አልነበረምን ምነው ቃልህ ታበለብኝ በዪው ከዚህ በኋላ ነገርሽን እኔ አሠልጥልሻለሁ አላት ። ገብታ ይህን ነገር ለዳዊት ተናገረ ለነገሯ ምላሽ ሳይመልስላ ት ናታን ቀሚል ብላችሁ ንገሩልኝ አለ ግባ በሉት አለ ። ቤርሳቤሕም በአንበሳ ደ ጅ ወጥታ ሄደች ስለምን ቢሉ ነገሥታቱ ከነቢያት ከካህናት ጋራ ቀይታ ሲያደርጉ ሴ ት በቀይታ ተቀምጣ ነገር አትሰማም ነበ ርና ። ገብቶ የአዶንያስ መንግሥት ፈቃድ ህስ ነውን ፈቃድህስ ከሆነ ምነው ሳታማ

ከረኝ አለው ። ከዚህ አስቀድሞ ዳዊት ለነ
ቢይ ለካህን ሳያማክር ሥራውን አይሠራም
ነበርና ።
ነገራቸው አንድ ከሆነ ብሎ ጥሯት አለ ። ከኔ
በኋላ ልጄ ሰሎሞን እንዲነግሥ በዙፋኔም
እንዲቀመጥ ብሎ የያዘውን ጥሎ ማለ ። እ
ነሱም ማንገሥስ አንተን ሽሕ ዓመት ባነ
ገሠህ ነበር ብለው መርቀው እጅ ነሥተው
ወጡ ። እነሱ ከወጡ በኋላ የዋለ ያደረ እ
ንደሆነ ነገር ይረሣብታል ጠላት ይነሣበታ
ል ብሎ ነቢዩ ናታንን ሊቀ ካህናቱ ሳዶ
ቅን የዮዳሔን ልጅ ብንያስን ቀኛዝማቹን
ግራዝማቹን ጥሩልኝ ብሎ አስጠራቸው እኔ
በምቀመጥበት በማለፊያዪቱ በቅሎ አስቀም
ጣችሁ ግዮን ከሚባል አገር አውርዳችሁ
ቀብታችሁ አንግሣችሁ ሕየው አበ ነጋሢ
በሉት ሽሕ ዓመት ያንግሥህ የንጉሥ የ
ንግሥት አባት ወንድ ልጅ ለፈረስ ሴት
ልጅ ለበርኖስ አድርስ በሉት አላቸው ። እ
ነሱም አውርደው ሥራቱን አደረሱለት ።
እነሳዶቅ ቢሉ ቀብተው ከጨረሱ በኋላ ።
እነአዶንያስ ቢሉ በልተው ከጨረሱ በኋላ
አዶንያስ ዕልልታውን ሰምቶ ምንድነው እ
ያለ ሲያወጣ ሲያወርድ ። የአብያታር ልጅ ዮ
ናታን የሰሎሞን መንግሥት እንደጸና የአ
ዶንያስ መንግሥት እንዳልጸና አይቶ ላባ
ቱ ነግሬ በአቅርንተ ምሥዋዕ እንዲማፀን
ላድርገው ብሎ ሂዶ ብቅ ጥልቅ እያለ ሲ
ያደበ አይቶ ባለ አእምሮ ነህና በጎም ወ
ሬ ታወራለህና ግባ አለው ። ከዚህ አስቀድ
ሞ ላባቱ በአራቡት አትደር ዮርዳኖስን ፈ
ጥነህ ተሻገር እንጂ ብሎ ነግሮት ነበርና
በጎ ወሬ ታወራለህና አለ ። ይህ የምንሰማ
ው ዕልልታ ምንድነው ብሎ ጠየቀው ። አ
ባትህ ዳዊት ሰሎሞንን በ፲፱ ነገደ እስራኤ
ል ላይ አነገሠው ለሱ የተደረገ ደስታ ነው
ምድር ቅሉ ዕልል ብላ ተቀበለችው አለ
ው ። ይህን ሲሰሙ አዶንያስ የጠራቸው ሰ
ዎች ሹልክ ሹልክ እያሉ ሂደው በአቅር
ንተ ምሥዋዕ ተማፅነዋል እነዚህንም መ
ንግሥቱ ከተደላደለለች በኋላ ፩ድ ፩ድ እያለ
ፈጽሟቸዋል ። በዚህ ጊዜ ዳዊት በዙፋን አ
ልጋ ሰሎሞን በድንክ አልጋ ተቀምጦ እ
ግዚአ ዡንኤከን ተናግሮለታል የኔ መንግሥ
ት ተፈጸመ ያንተ መንግሥት ተጀመረ ሲ
ል ። አንድም ዳዊት በድንክ አልጋ ሰሎሞ
ን በዙፋን አልጋ ተቀምጦ እኔ በመሬት
ቀረሁ አንተ ግን በመንግሥት ከሁሉ በ
ላይ ትሆናለህ ሲል ፤ ከዚህ በኋላ ወደ ገባ
ዖን ሄደ ስለምን ቢሉ አሁን ሽሕ መሥ
ዋዕት ሠዋ የሚለው ነውና ገባዖን ሰፌ
ናትና እንድታኳትተኝ ብሎ ። አንድም ባስል
ኤል የሰፋት ደብተራ ኦሪት ከዚያ ነበረ
ችና ሽሕ መሥዋዕት ሠውቶ ተኝቶ ሳለ
የምትወደውን ነገር አደርግልህ ዘንድ ለም
ነኝ አለው ። ነገሥታቱ ወደ ዘመቻ የሚወ
ጡበትን ከዘመቻ የሚገቡበትን አላውቅም
ና ግለጽልኝ አለው ። አንድም ከሳሽ የሚ
ናገረውን ተከሳሽ የሚመልሰውን የሁለቱን
ቃል ሰምቶ ዳኛ የሚፈርደውን አላውቅም
ና ፍርድ ግለጽልኝ አለው ። እንዳንተ ያለ
ሕፃን ጠላቱን አጥፋልኝ መንግሥቴን አ
ስፋልኝ ብሎ ይለምናል እንጂ እንዲህ አ
ድርጎ ማን ይለምናል የለመንከኝን አድር
ጌልሃለሁ ያለመንከኝንም የዚህን ዓለም ባ
ለጠግነት ሰጥቸሃለሁ አለው ። እንደ ሰሎሞን
ያለ ባለጠጋ ከሱም በፊት ከሱም በኋላ አ
ልተነሣም ። ጥበቡም በባሕር ዳር እንዳለ አ
ሸዋ በዛ ሰፋ በደጋ ከሚበቅል ከዋንዛ ከ
ዘግባ ጀምሮ አጥር ቅጥር ተጠግቶ እስከ
ሚበቅል አሽከት ድረስ ይህ ለዚህ ይበጃ
ል ይህ ለዚህ ይበጃል እያለ ተናገረ ።
ያሰትንም ነገር ተናገረ አጥንቱ ለዚህ ይበጃል
ሐሞቱ ጉበቱ ለዚህ ይበጃል እያለ የእንስሳ
ትንም ነገር ተናገረ ይህ ገራም ነው ይህ ቁ
ጡ ነው እያለ ይህቺ ነጭ ጸንሳለች ይህቺ ጥ

ቀኑር ጸንሳለች እያለ የአሥራውንም ነገር ተናገረ ከዚህ ላይ ቢተኩሱት ይረታል ከዚህ ላይ ቢተኩሱት ይሰላል እያለ ። የነፋሳትንም ነገር ተናገረ ዉደቀኝ ሲነፍስ ለቆ ወደግራ ሲነፍስ ድርቅ ይሆናል እያለ ፫ ሽህ ምሳሌ ሽህ ከ፭፻ መኃልይ አንድም ፫፻ ምሳሌ ፭፻ መኃልይ ተናግሯል ። ይህ ከሆነ ምሳሌ ያላ፭ድ መኃልይ ያላ፭ት አልመጣልንምሳ ቢሉ በዌዋዌ ጊዜ መጻሕፍት ተቈንጽለዋል በአስተጋብኦ መጻሕፍት ሊቃውንት እንዳገኙ ጠርዘውታል መከብብን ያዕቆብን ከስፍራው እንመልሰው እንዳላሉ ፤ ይህስ ዕዝራ መጻሕፍተ ነቢያትን መለስሁ ይላልና ማበል ይሆናል ብሎ ። በዘመኑ የተነሡ ፈላስፎች ምሳሌው ከምሳሌያችን መኃልዩ ከመኃልያችን አይበልጥም ሲሉ ይቤ ሰቅራጥስ ይቤ ዲዮጋንስ እያሉ አስቀርተውታል ይህም ምሳሌው ቢተባበርላቸው መኃልዩ አይተባበርላቸውምና ብሎ አንባቢ ለተርጓሚ የሚሰጠው ኃይለ ቃሉ ፫፻ ምሳሌ ፭፻ መኃልይ ይሆናል ስለተባለ ። ይህንም ቆጥሮ ያየው የለም ቢቆጥሩትም አይመላ ብሎ ተናግሮት ተጽፎ የመጣው መጥቶ የቀረው ቀርቷል ከተጻፈውም የቀረ የለም ብሎ ቃል ለቃል ተናግሮት ሳይጻፍ ቀርቷል ወበዝኃ ሕሊናየ እምቃልየ እንዲል ። ይህንንም ጻፍ አለው ተጻፈ ሲነበብ ሲተረጐም ከነቢያት እስከ ሐዋርያት ደረሰ ሐዋርያት ለቀሌምንጦስ ፹፩ መጻሕፍት ቈጥረው ሲሰጡ ፳ት መጻሕፍተ ሰሎሞን ብለው ቈጥረው ሰጥተውታል ፤ ይህም መጻፉ ለከንቱ አይደለም እኛ ልንመከርበት ልንገሠጽበት ተጽፎልናል ሮሜ ፲፭ ፬ ። ወኵሉ ዘተጽሕፈ ለተግሣጸ ዚአነ ተጽሕፈ ከመ በትዕግሥትነ ወበተወክሎ መጻሕፍት ንርከብ ተስፋነ እምኀበ እግዚአብሔር እንዲል ። ዘነግሠ ለዳዊትም ለሰሎሞንም ቢቀጽሉ የተመቸ በኢየሩሳሌም በእስራኤል ላይ የነገሠ የዳዊት ልጅ የሰሎሞን ነገሩ ይህ ነው ። ወከኑ ብየ ፫ቱ ምሳሌያት እንዲል ። አንድም ። የሰሎሞን ምሳሌው ይህ ነው በንህብ በገብረ ጉንዳን እየመሰለ ይናገራል ። አንድም ። ምሳሌ መጽሐፉ ይህ ነው ። ምሳሌያተ ያዴዲ ይላል ያዴዲ ሰሎሞን ነው ፍቁር ማለት ነው ።

፪ ለአእምሮ ጥበብ ወተግሣጽ ።
ጥበብን ምክር እዝናትን ለማወቅ ለማሳወቅ ።
አንድም ኢታምልክን ዘጠኙን ቃላት ፱ቱ ቃላ
ተ ወንጌልን ፲ ቃላትን ለማወቅ ለማሳወቅ ።
ወለአእምሮ ቃለ ጥበብ ።
ፈሊጥ ለማወቅ ለማሳወቅ እንዲህ ሲል መጥ
ቶ ነበር እንዲህ ሊል አይደለም ብሎ ።
ወለተወክፎ መይጦ ቃል ።
ምላሽ ለማወቅ ለማሳወቅ ።
፫ ወአእምሮ ጽድቅ ዘበአማን ።
ሃይማኖተ ሰሚዕን ለማወቅ ለማሳወቅ ። ሃይማ
ኖተ ሰሚዕስ ጥበብ ካለው ይገባል ብሎ ሃይ
ማኖተ ርዕይን ለማወቅ ለማሳወቅ ።
ወለአርትዖ ፍትሕ ።
ፍርድን ለማቅናት ።
፬ ከመ የሀበሙ ጥበበ ለየዋሃን ።
ላልተማሩ ሰዎች ጥበብን ያስተምራቸው ዘንድ
ለሕፃናት ወለወሬዛ ተዐውቆ ወአእምሮ ።
ለሕፃናት አእምሮ ወለወሬዛ ተዐውቆ ሲል ነ
ው ለሕፃናት ማወቅን ለጐልማሶች መረዳትን
ያስተምራቸው ዘንድ ፣ ሕፃናት ˗የሚላቸው ኃጥ
ኣን ናቸው ሕፃናት እሳትና ፍትፍት ለይተው
አያውቁም ። ኃጥኣንም ክፋና በጎ ለይተው አ
ያውቁምና ሕፃናት አላቸው ። ወራዙት ያላቸ
ው ጻድቃን ናቸው ጐልማሶች ክፋና በጎ ለይ
ተው ያውቃሉ ጻድቃንም ክፋና በጎ ለይተው
ያውቃሉና ጐልማሶች አላቸው ።
፭ ዘንተ እምከመ ሰምዓ ጠቢብ ጥበበ ይዌ
ስክ ።
አእምሮ ጠባይእ የቀናለት ሰው ይህን ከሰማ
በጥበብ ጠባይዓዊ ላይ ጥበብ ሥጋዊን ይጨ
ምራል ። አንድም ። የተማረ ሰው በጥበብ ሥ
ጋዊ ላይ ጥበብ መንፈሳዊን ይጨምራል ።
፮ ዘሰ አጥረየ ሐዳፈ የአምር ምሳሌ ።

መምሕርን ገንዘብ ያደረገ ሰው ግን ምሳሌ መ
ስሎ መናገርን ያውቃል ።
ወሥዉረ ነገረ ።
የተሠወረውንም ነገር ያውቃል ፤እንደ እንቄቅ
ልሽ ያለ ፤ ወይፈትን ሠርጐ ምስል ብሎ እን
ዲያመጣው ። እንድም ። መምሕርንም ገንዘብ
ያደረገ ሰው ምሳሌ መስሎ ያስተማሩትን ያ
ውቃል ፤ መምሕራን በመዓር በሽንኮር እየመ
ሰሉ ያስተምራሉና ፤ ምሥጢረ መጻሕፍትንም
ያውቃል ። እንድም ። መምሕርንም ገንዘብ ያ
ደረገ ሰው እምሳል መርገፉን ያውቃል ። ዛሬ
እገሌ እንደሞተ ነገ እሞታለሁ ማለትን ። ም
ሥጢረ ዘመንንም ያውቃል ። እንድም ። አሪት
ለወንጌል አምሳል መርገፍ ሁና እንደተሠራ
ች ያውቃል ፤ ትንቢተ ነቢያትንም ያውቃል ።
እንድም ። ምሳሌ መጽሐፉን ያውቃል ። ምሥ
ጢረ መጻሕፍትንም ያውቃል ።
ነገረ ጠቢባን በቅጽበት ።
ወነገረ ጠቢባን በል ። የመምሕራንንም ነገር ፈ
ጥኖ ያውቃል ። እንድም ፤ የመምሕራን ነገራቸ
ው ባይን ጥቅሻ በከንፈር ንክሻ ነው ። እስከዚ
ሀ ድረስ አርእስት ነው ፤ እርሱ ነገሩን ቀዳሚ
ሃ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ብሎ ያመጣዋል
፯ ቀዳሚሃ ለጥበብ ፈሪሃ እግዚአብሔር ።
የጥበብ መጀመሪያ እግዚአብሔርን መፍራት
ነው ፤ እንድም ፤ እግዚአብሔርን መፍራት የጥ
በብ መጀመሪያ ነው ፤ የዘጠኙ ቃላት አበጋዝ
ኢታምልክ ነች ።
ወእእምሮ ሠናይት ለኵሉ ዘይገብራ ።
ለሚሰራትም ሰው ሁሉ በጎ ዕውቀት ነች ።
ፈሪሃ እግዚአብሔር ቀዳሜ ተዐውቆ ።
እግዚአብሔርን መፍራት የዕውቀት መጀመ
ሪያ ነው የውቀት መጀመሪያ እግዚአብሔርን
መፍራት ነው ።
ጥበበ ወተግሣጸ ይሜንኑ ረሲዓን ።
ጥበብን ምክር እዝናትን ሕገ እግዚአብሔርን
የዘነጉ ሰዎች ይንቃሉ ። እንድም ፤ ኢታምልክን
ዘጠኙን ይንቃሉ ።

፰ ስማዕ ወልድየ ሕገገ አቡከ ። ልጄ ያ
ባትህን ሕግ ስማ ፤ እንድም ፤ የበጎ መምሕርሕን
የሰማይ አባትህ የእግዚአብሔርን ሕግ ስማ ።
ወኢትትኃየይ ትእዛዘ እምከ ።
የናትኽንም ትእዛዝ ቸል አትበል ። እንድም
የናትህ የሕግ ሥራቷን ቸል አትበል ። ወልድ
የ የሚለው ብቻ የሥጋ ልጁን አይደለም
የሚመክረውን ሁሉ ወልድየ ይለዋል ።
፱ አክሊለ ክብር ትነስእ ለርእስከ ።
የሚያስከብር ዘውድን ለራስህ ትቀዳጃለህ ።
ወበዝግና ወርቅ ለክሣድከ ።
የወርቅ ዝርግፍም ላንገትህ ታስራለህ ። የሚገ
ባው የንጉሥ የንግሥት ልጅ የሆነ እንደሆነ
ዘውድ ይደፋል ዘውድ የማይገባው የሆነ እን
ደሆነ ራስ ወርቅ ያስራል ። እንድም ፤ የመንግ
ሥተ ሰማያትን ክብሩን ትወርሳለህ ።
፲ አወልድየ ኢያስሕቱከ ሰብእ ረሲዓን ።
ልጄ ሆይ ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች
አያስቱህ ።
፲፩ ወኢትፍቅድ እመ አስተብቍዑከ እንዘ ይብ
ሉ ነዓ ምስሌነ ተሳተፍ ደመ ።
የድሀ ደም ለማፍሰስ ከኛ ጋራ ፅድ ሁን ፤ እን
ድም ፤ እንሁን ብለው ቢማልዱህ እትውደድ ።
፲፪ ወንድፍን ውስተ ምድር ብእሴ ጻድቀ በዓመፃ
በግፍ ድሐውን ሰው ገድለን በምድር እንጣለው
ብለው ቢማልዱህ ።
ወንኅጦ ከመ ገሃነም ሕያዎ ።
በሕይወት ሳለ እንደ መቃብር ከከብቱ እንለ
የው ብለው ቢማልዱህ ፤ ሰው ከከብቱ የሚለ
ይ በሞት በመቃብር ነበርና ከመ ገሃነም አለ
ወንሥዐር እምድር ዝክሮ ።
ስም አጠራሩን ከዚህ ዓለም እናጥፋው ብለው
ቢማልዱህ ።
ወጥሪቶሂ ብዙኃ ናስተጋብእ ።
ብዙ ከብቱን እንሰበስብ ብለው ቢማልዱህ ።
ድኃ አላለውም ነበር ቢሉ ያው ጥቂቱ ለርሱ
ብዙ ነውና ። እንድም ፤ ባንዱ ድኃ ከብት ላይ
ያንዱን ድኃ ከብት ሲጨምሩት ይበዛልና ።

፲፫ ወንምላዕ አብያቲነ በርበሮ። ከብቱን
በቤታችን እንምላ ብለው ቢማለዱህ
፲፬ ወአንተኒ ኅበር ምስሌነ።
አንተም ከኛ ጋራ በግብር አንድ ሁን ብለው
ቢማልዱህ።
ወ፩ ቊናማት ይኩነነ ለኵልነ።
የቃ አቊማዳ እንጂ ቢለይ ልብ ይለያል አ
ንድ አቊማዳ ለሁላችን ይብቃን።
ወመስነቅት አሐቲ ትኩነነ።
የስንቅ ስልቻ እንጂ ቢለይ ልብ ይለያል አ
ንዲት የስንቅ ስልቻ ለሁላችን ትብቃ ብለው
ቢማልዱህ ከነዚያ ጋራ መኖርን አትው
ደድ።
፲፭ ኢትሑር ምስሌሆሙ ፍኖተ።
አብረህ መንገድ አትሂድ። አራዊት በሄዱበ
ት ሰው ይሄድ የለም ቢሉ አራዊት በግብ
ር አይስቡም እሌህ ግን በግብራቸው ይስባ
ሉና።
አግኅሥ እገሪከ እምአሠሮሙ።
ከፍፊጋቸው እግርህን አርቅ።አንድም ከግብ
ራቸው እግረ ልቡናህን አርቅ።
፲፮ እስመ ለእከይ ይረውፃ እገሪሆሙ።
ለክፉ ነገር እግሮቻቸው ይፈጥናሉና።
ወያፈጥና ለክዒወ ደም።
የሰውን ደም ለማፍሰስ ይፈጥናሉና።
፲፯ እስመ አኮ በከ ዘይረብቡ መስገርተ ለሰብእ
ወንድፍን ውስተ ምድር ብእሴ ጻድቀ በአ
መፃ እያሉ ምክር ለሰው የሚመክሩን ላይኅ
ዱ አይደለምና እንዲህ ቢሉህ አትውደድ
አንድም መሥገርት ለሰብእ ባለው ለዖፍ ይ
ላል፤ለዖፍ የሚያጠምዱ በጥሬ የለመደውን
በጥሬ በውሀ የለመደውን በውሀ ለመያዝ ነ
ው እንጂ ለከንቱ አይደለምና። ወጥሪቶ ብ
ዙኃ ናስተጋብእ ወንምላዕ አብያቲነ በርበሮ
እያሉ ቢማልዱኽ አትውደድ።
፲፰ እሙንቱሰ እለ ቀቲለ ለመዱ፤
ሰው መግደልን የለመዱ እነዚህ። አንድም
መግደልን የለመዱ ናቸው።ይዘግቡ ብሎ ማ
ንሻ።አንድም መግደልን የለመዱ እነዚህ።
ይዘግቡ ሎሙ እከየ፤
መከራን ለራሳቸው ያደልባሉ።
ወድቀቶሙ ለሰብእ ኃጥአን እኩይ፤
የኃጥአን አመዋታቸው ክፉ አመዋት ነው።
፲፱ ዝፍናው ውእቱ ለኵሎሙ እለ ይፌጽሙ
ኃጣውአ።
ይህ ሥራ ኃጣውእን ለሚፈጽሙ ሰዎች ይ
ገባል፤የድሀን ከብት መቀማት ኃጢአት ነ
ው ነፍስን መግደል የኃጢአት ፍጻሜ ነውና
ኃጢአትን ለሚፈጽሙ አለ፤አንድም። ልጁ
ሆይ ሱባዔ ትጩልድ የሄኖክን ሱባዔ ዓመ
ት የዳንኤልን ሱባዔ ዕለት የኤርምያስን የ
ዘነጉ አይሁድ ተስፋ አልደረሰም ሥጋ አልለ
በሰም ብለው አያስቱኽ፤ደመ ወልደ እግዚ
አብሔርን በማፍሰስ ከኛ ጋራ ፩ድ እንሁን
፩ድ ሁን ብለው ቢማልዱኽ አትውደድ።
የባሕርይ አምላክ ክርስቶስን በግፍ ገድለን በ
ምድር እንጣለው ብለው ቢማልዱኽ፤በሕይ
ወተ ሥጋ ሳለ ገድለን እንደ መቃብር ከደቀ
መዛመርቱ እንለየው ብለው ቢማልዱኽ ሰ
ው ከሰው የሚለየው በሞት በመቃብር ነው
ከሞት አስቀድሞ መለየትን ከመ መቃብር
አላው። ስም አጠራሩንም ከዚህ ዓለም እና
ጥፋው ብለው ቢማልዱኽ አትውደድ።ብዙ
ትምርቱን ታምራቱን ገንዘብ እናድርግ ብ
ለው ቢማልዱህ አትውደድ በእንተ ሠና
ይሰ ግብርከ ኢንዌግረከ አላ በበይነ ጽ
ርፈትከ እንዲል አምላክ ነኝ ማለቱን ነው
እንጂ የሚጠሉበት ትምርቱን ተአምራቱን
አይጠሉምና። ከደዌያት ከአጋንንት እየቀማ
ያመጣቸው ድውያንን ከቤታችን እንምላ አ
ንተም ከኛ ጋራ በግብር ፩ድ ሁን ብለው ቢ
ማልዱህ፤ይህች ዲቃላ ሕግ ወንጌል አትረ
ባንም አትጠቅመንም አንዲት ሕገ ኦሪት ለ
ሕዝቡ ለአሕዛቡ ትብቃን ብለው ቢማልዱህ
አብረሃቸው አትሂድ። ሐተታ፤እንደ ቀደመ
ው እግረ ልቡናኽን ከግብራቸው አርቅ፤ለ

ክፉ ነገር እግሮቻቸው ይሮጣሉና የክርስቶስ
ንም ደም ለማፍሰስ ይፋጠናሉና ።
ወንድፍን ውስተ ምድር ብእሴ ጻድቀ በ
ዓመፃ እያሉ ለሰው ምክር የሚመክሩ ላ
ይጎዱ አይደለምና ።መሥገርተ ለሰብእ ባለ
ው ለዖፍ ይላል በጥሬ የለመደውን በጥ
ሬ፤በውሀ የለመደውን በውሀ ለመያዝ ነ
ው እንጂ ለወፍ ወጥመድ ማጥመዳቸው
ለከንቱ አይደለምና ።ወ፩ ቀኖናማት ይኩነነ
ለዙልነ ብለው ቢማልዱህ አትውደድ፤ነቢ
ያትን መግደል የለመዱ እነዚህ ።እንድም
መግደልን የለመዱ ናቸው ።እንድም መግ
ደልን የለመዱ እነዚህ ለራሳቸው መከራን
ያደልባሉ ።የአይሁድ አመዋታቸው ክፉ አ
መዋት ነው ።ይህ ሥራ ኃጣውእን ለፈጸ
ሙ ሰዎች ሁሉ ይገባል ። ነቢያትን ካህናትን
መግደል ኃጢአት ነው ።የበሕርይ አምላክ ክር
ስቶስን መግደል የኃጢአት ፍጻሜ ነውና ለእ
ለ ይፌጽሙ ኃጣውአ አለ ።ኃጢአት ወት
ዕግልት ነፍሰሙ ተነኮል ይላል አብነት ።
፳ ጥበብ በፍናው ትትፌማሕ።
ሕግ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ትሴበሕም ይ
ላል በዘመነ አዳም ወሔዋን ትነገር ነበር።
፳፩ ወበመራኅብት ትሁብ ቃላ።
በዘመነ አበው ትነገር ነበር።
ወውስተ አርእስተ ጥቅም ትሰበክ።
በዘመነ መሳፍንት ትነገር ነበር።
ወውስተ አናቅጸሙ ለኃያላን ትጸመድ።
በዘመነ ነገሥት ትነገር ነበር።
ወውስተ አናቅጸ ሀገር ጥቡዓ ትብል።
በዘመነ ካህናት የጨከነች ሁና ጨክኑ ትል
ነበር ።እንድም ዘመነ አዳም ዘመነ አበው
ካለው ይገባል ብሎ በዘመነ አበው ትነገር
ነበር ።በዘመነ መሳፍንት ትነገር ነበር ።በዘ
መነ ነገሥት ትነገር ነበር ።በዘመነ ካህ
ናት ትነገር ነበር ።በሰማዕታተ ብሊተ የ
ጨከነች ሁና ጨክኑ ትል ነበር።እንድም
በዘመነ ኤልያስ ትነገር ነበር ።ፍናው ብሎ
ማብዛቱ አንድ ቀን አብድዩን አንድ ቀን
ኤልሳዕን አግኝቶ አሳምኑዋልና ።በዘመነ ኤ
ልሳዕ ትነገር ነበር መራሕብት ብሎ አበዛ
እስከ ሰርያ አደበባይ ድረስ ሂዶ አስተም
ሯልና ።ይህ ጉርድ ነው አይዘልቅም ።እንድ
ም በዘመነ ሥጋዌ ትነገር ነበር ። በዘመነ ሐ
ዋርያት ትነገር ነበር ።በዘመነ አርድእት ት
ነገር ነበር ።በዘመነ ሊቃውንት ትነገር ነበር
በዘመነ ሰማዕታተ ሐዲስ ጥብዕተ የጨከነ
ች ሁና ጨክኑ ትል ነበር ።እንድም ዘመነ
ሥጋዌሰ ከዘመነ ሐዋርያት ይገባል ብሎ፤በ
ዘመነ ሐዋርት ትነገር ነበር፤በዘመነ አርድእ
ት ትነገር ነበር፤በዘመነ ሊቃውንት ትነገር
ነበር፤በዘመነ ሰማዕታተ ሐዲስ ትነገር ነበር
በዘመነ ሰማዕታተ ሐሳዊ መሢሕ የጨከነ
ች ሁና ጨክኑ ትል ነበር።
መጠነ መዋዕል የዋሃን በሙ ጽድቅ ወኢ
ይትኃፈሩ ።
ባለ በዘመናቸው ሁሉ ለደጋግ ሰዎች ክብ
ር አላቸው አያፍሩም ።እንድም ባለ በዘመና
ቸው ክብር ያላቸው ደጋግ ሰዎች አያፍሩም ።
፳፪ እስከ ማእዜኑ ረሲዓን ታፈቅሩ ስሕተተ ።
ሕገ እግዚአብሔር የዘነጋችሁ እናንተ እስ
ከ መቼ ድረስ ስሕተትን ትወዳላችሁ ።
አብዳንሰ ፈታውያነ ፅዕለት እሙንቱ ።
አላወቆች ሰነፎች ግን ሊሰድቧቸው ።እንድ
ም ሊሳደቡ ይወዳሉ ። እንድም ኃጥእን
የሚሰደቡትን ስድብ ይወዳሉ ሑሩ እም
ኔየ ርጉማን መባልን እንድም አጋንንት
የሚሰደቡትን ስድብ የሚወዱ ናቸው።
ወረሲዓነ ከዊኖሙ ጸልዑ አእምሮ።
ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሁነው ዕውቀ
ትን ጠሉ ።
ወርሱሐነ ኮኑ ለእለ ይዘልፍዎሙ ።
ለሚመክሯቸው ለሚያስተምሯቸው ሰዎች
ሁሉ ቢያአጽቡ አይጸር ሆኑ ።
፳፫ ለምንት ትመይጡ ዘለፋየ ።
ትምርቴን ለምን ትለውጣላችሁ።

ናሁ እነግረክሙ እስትንፋሰ ቃልየ። ረቂቅ
ነገሬን እነግራችኋለሁና።
ወእሜህረክሙ ነገረ ዚአየ።
ሕጌንም አስተምራችኋለሁና።
፳፬ እስመ ጸዋዕኩ ወኢያውሣእክሙኒ።
እስመ እንዳለ በዚህ ይታወቃል ብጠራ
ችሁ አልመለሳችሁልኝምና።
ወአብዛኅኩ ነገረ ወኢተሰጠውክሙኒ።
ነገር አብዝቼ አስተማርኋችሁ አልሰማችሁ
ኝምና።
ሰፋሕኩ እደውየ ወኢያጽማዕክሙኒ ።
ነቢያትንም ብሰድ አልሰማችሁኝምና እደ
ውየ ያላቸው ነቢያት ናቸው በእጅ ፈቃድ
እንዲፈጸምበት በነዚህም ፈቃዱን ይፈጽም
ባቸዋል ። አንድም እደ ቃሌን ሰደድሁ። አ
ንድም እጄን ዘረጋሁ እጅ ለነገር ያግዛ
ልና ሰፋሕኩ እደውየ ።
አልሰማችሁኝምና።
፳፭ ወምኑነ ረሰይክሙ ነገረ ትእዛዝየ።
አዝዤ የነገርኋችሁንም ነገር የተናቀ አደ
ረጋችኋልና።
ወዘለፋየኒ ኢነጸርክሙ ።
ትእምርቴንም አልተመለከታችሁምና።
፳፮ ወአነሂ በኀጕልክሙ እስሕቅ።
እኔም በጥፋታችሁ ደስ ይለኛል ።
ወእትፌሣሕ ሶበ ይመጽአክሙ ግብተ ተሠ
ርዎ ።
ድንገት ጥፋትም በመጣባችሁ ጊዜ ደስ
ይለኛል ።
፳፯ ወሶበ ይመጽአክሙ ግብተ ሐከክ።
ፀብ ክርክር ድንገት በመጣባችሁ ጊዜ።
ወሙስናሂ ከማሁ ሶበ ይመጽአክሙ ለአሥ
ግሮ ።
እናንተን ለማጥፋት አሁን እንደተናገርሁት
መከራ በመጣባችሁ ጊዜ ደስ ይለኛል
ወሶበ ይመጽአክሙ ምንዳቤ ወተፄውዎ ሀ
ሉኩ ሀየ ።
ጸዋትወ መከራ ፄዋዌ በመጣባችሁ ጊዜ
እእምሩ ያለበት ነው በመከራው እዳለሁ
በት ዕወቁ እመሂ ከነ ሀየ ከመ ሀሎኩ እንዲል ።
፳፰ ሶበ ትጼውዑኒ ወአነሂ ኢይሰጠወክሙ ።
በለመናችሁኝ ጊዜ እኔም አልሰማችሁም ።
የኀሥሡኒ እኩያን ወኢይረክቡኒ ።
ምነው አለመስማትህ ትሉኝ እንደሆነ ል
ማዴ ነው ጥንቱንም ክፉ ሰዎች ሲበድሉ
ኖረው መከራ በመጣባቸው ጊዜ ይፈልጉ
ኛል አያገኙኝም ።
፳፱ እስመ ጸልዕዋ ለጥበብ ።
ሕግን ጠልተዋታልና።
ወቃለ እግዚአብሔርኒ ኢፈቀዱ።
የእግዚአብሔርንም ነገር አልወደዱምና ።
፴ ወኢፈቀዱ ይነጽሩ ዘዚአየ ምክረ።
የኔንም ምክር አልወደዱምና።
ወያስተራኵሱ ኵሎ ዘዚአየ ዘለፋ ።
ሕጌንም ሁሉ ይሽራሉና።
፴፩ እንከሰኬ ይብልዑ ፍሬ ምግባሮሙ ።
ይብልዑ ፍሬ ግሥ ነው ፍዳውን ይቀበሉ
አንድም ። ፍሬ ፍዳ፤ ምግባር ኃጢአት ፡ የኃ
ጢአታቸውን ፍዳ ይቀበሉ ።
ወበዘዚአሆሙ ኃጢአት ይጽገቡ ።
በራሳቸው ኃጢአት ፍዳ ይቀበሉ ።
አንድም ፡ በየራሳቸው ኃጢአት ፍዳን ይቀበ
ሉ ። አንድም የየስራቸውን ፍዳ ይቀበሉ ።
፴፪ እስመ ኢተመይጦቶሙ ለአብዳን ትቀትሎሙ።
ከኃጢአት ወደሥርየት አለመመለሳቸው አ
ላዋቆችን ሰዎች ታጠፋቸዋለችና ።
እምእንተ ገፍዑ ደቂቀ ይትቀተሉ ።
ነቢያት ካህናትን ከመበደላቸው የተነሣ ደቂ
ቅ እስራኤል ይጠፋሉ ደቂቅን በቃል አም
ጥቶ ። አንድም እምእንተ ገፍዑ ደቂቅ ይላል
ደቂቅ እስራኤል ነቢያት ካህናትን ከመበደ
ላቸው የተነሣ ይጠፋሉ ነቢያት ካህናትን
በቃል አምጥቶ ። አንድም ደርቦም ይጽፋል
ወሐተታሆሙ ለረሲዓን ትቀትሎሙ ።
ከኃጢአት ይህ ቀረን ብለው መርምረው
መሥራታቸው ታጠፋቸዋለች ። አንድም በ

ልበ ሥላሴ መመርመራቸው ታጠፋቸዋለች
፴፫ ወዘሰ ኪያየ ይሰምዕ ይሄሉ በተስፋ ።
እኔን የሚሰማ ሰው በተስፋው ጸንቶ ይኖራል
ወያዓርፍ ዘእንበለ ድንጋፄ እምኵሉ እኩይ
ያለድንጋጤም ከመከራው አርፎ ይኖራል ።

ምዕራፍ ፪ ።

፩ ወልድየ ለእመ ተወከፍከ ቃለ ትእዛዝየ ።
ልጄ ያዘዝሁህን ነገር ብትቀበለው ።
ወኅባዕከ በልብከ ።
በልቡናህም ብትይዘው ።
፪ ይሰምዕ ጥበበ ዕዝንከ ።
ዦሮህ ጥበብን ይሰማል እንድም ዦሮህ ጥ
በብን ቢሰማ ።
ወትሁብ ልበከ ለአእምሮ ።
ልቡናህን ለዕውቀት ብትሰጥ ።
ወታቄርብ ለተግሣጽ ልበከ ።
ልቡናህን ለምክር እዝናት ብታቀርብ ።
፫ ወለእመኒ ለጥበብ ጸዋዕከ ።
ጥበብን ብትጠራት ማለት ፈልገህ ብትማ
ራት ቢርቀው ደግሞታል ።
ወለአእምሮ ወሀብከ ቃለከ ።
ቃልህን ለዕውቀት ብትሰጥ ማለት በቃልህ
ዕውቀትን ብታስተምር ።
ወለለብዎ ኃሠሥከ ።
ዕውቀትን ብትፈልጋት ።
ዓቢይ ግብር ።
ዓቢይ ግብር ፤ ግብር ትሩፍ ይላል ፍጹም
ሥራ ነው ። አንድም ። በዓቢይ ግብር ይላል
በፍጹም ትጋት ። አንድም በዓቢይ ቃል በ
ብዙ ትምርት ብትፈልጋት ።
፬ ወለእመኒ ኃሠሥከ ከመ ብሩር ወከመ መ
ድፍን ፈተንከ ።
የተቀበረ ወርቅ ብርን በመነጥር በአርሰጣላብ
በይነ ርግብ በመስከንተርያ እንዲፈልጉ እን
ደዚያ ተግተህ ብትፈልጋት ማለት ተግተህ
ብትማራት ።
፭ አሜሃ ተአምር ፈሪሃ እግዚአብሔር ።
ያን ጊዜ እግዚአብሔርን መፍራት እግዚአብ
ሔርን ማምለክ ታውቃለህ ።
ወጠይቆ እግዚአብሔር ትረክብ ።
እግዚአብሔርንም መረዳት ታገኛለህ ።
፮ እስመ እግዚአብሔር ይሁብ ጥበበ ።
እግዚአብሔር ጥበብን ይሰጣልና ።
ወእምቅድመ ገጹ ለብዎ ወአእምሮ ።
በፊቱም እውቀት ይናኛልና አሜሃ ተአምር
ብለህ እሥር ።
፯ ወይዘግብ ሎሙ ለእለ ይገብሩ መድኃኒተ ።
፲ቱ ቃላት አሪትን በግብር ለሚፈጽሟቸው
ሰዎች ድኅነትን ያደልባቸዋል ። አንድም ። መ
ድኃኒት ፲ቱ ቃላተ አሪትን በግብር ለሚፈጽ
ሟቸው ሰዎች ድኅነትን ያደልባቸዋል ። አ
ንድም ። ይዘገብ ሎሙ ይላል መድኃኒት ፲ቱ
ቃላተ አሪትን በግብር ለሚፈጽሙ ሰዎች
ድኅነት ይደልባቸዋል ። አንድም ። ፲ቱ ቃ
ላተ አሪትን ለሚፈጽሙ ሰዎች ድኅነት ይ
ደልባቸዋል ።
፰ ወቀውም በፍኖቶሙ ከመ ይዕቀቡ ፍኖተ
ጽድቅ ።
ዕውነተኛ ሕግን ይጠብቁ ዘንድ በሥራቸውም
ዋስ ጠበቃ ሆኖ ይቆምላቸዋል ።
ወፍኖተ እለ ይፈርህዎ የዓቅብ ።
የሚፈሩትን የሚያመልኩትን ሰዎች ሥራ
ንም ይጠብቃል ።
፱ አሜሃ ተአምር ፍትሐ ወጽድቀ ።
እሜሃና አሜሃ ፩ወገን ያን ጊዜ ፍርድን ዕ
ውነት ነገርን ታውቃለህ ።
ወታረትዕ መንኰራኵረ ሠናያተ ።
በጎ ሥራንም ታቀናለህ ።
፲ እስመ እመ መጽአት ጥበብ ውስተ ሕሊና
ዚአከ ።
በልቡናህ ጥበብ ብታድር ።
ወአእምሮ ለነፍስ ዚአከ ሠናይተ ኮነት ።
ዕውቀት ለሰውነትህ ብትስማማ ።
፲፩ ወበምክር ሠናይ ተዓቅበከ ።
በበጎ ምክር ትጠብቅሃለችና ።

ወበሕሊና ጽድቅ ትከድነከ። በበጎ ነገ
ርም ከመከራ ትሰውርሃለችና።
፲፪ ከመ ታድኅንከ እምፍኖት እኪት።
ከክፉ ሥራ ታድንህ ዘንድ።
ወእምብእሲ ዘኢይነብብ ወኢምንትኒ ሀልወ
ቃለ።
ምንምን ቀዋሚ ነገርን ከማይናገር ሰውም
ታድንህ ዘንድ ትጠብቅሃለችና እሜሃ ተአ
ምር።
፲፫ ወይ ሎሙ ለእለ የኀድጉ ፍናወ ርቱዓተ
ከመ ይሑሩ በፍናወ ጽልመት።
በድንቁርና ጸንተው ይኖሩ ዘንድ የቀኑ ሥ
ራዎችን ለሚተዉ ሰዎች ወዮላቸው።እን
ድም።ተፈርዶባቸው ወደገሃነም ይሄዱ ዘንድ
የቀኑ ሕገጋትን ለሚያፈርሱ ሰዎች ወዮ
ላቸው።
፲፬ ወእለ ይትፌሥሑ በእኩይ።
በክፉ ነገር ደስ ለሚላቸው ሰዎችም ወዮላ
ቸው።
ወእለ ይትኃሠዩ በሚጠተ እኪት።
በጎ ነገር ቢናገሯቸው ክፉ መመለስ ደስ ለ
ሚላቸው ሰዎች ወዮላቸው እንድም።ክፉ
ነገር ቢናገሯቸው ቅሉ ክፉ በመመለስ ደስ
ለሚላቸው ሰዎች ወዮላቸው።
፲፭ እለ ፍናዊሆሙ መብዕስ።
ሥራቸው ጉጸጉጽ ለሚሆን ሰዎች ወዮላ
ቸው።
ወዲጋን መንኰራኵሮሙ።
ሥራቸውም ጠማማ ለሚሆን ሰዎች ወዮላ
ቸው።
ከመ ያርኅቁከ እምፍኖተ ርትዕ።
ከውነተኛ ሥራ ያርቁ ህ ዘንድ።
ወነኪር እምአእምሮ ጽድቅ።
በጎ ሥራንም ከማወቅ የተለየህ ያደርጉህ ዘ
ንድ።እንድም።በጎ ሥራንም ከማወቅ የተለ
የህ ያደርጉህ ዘንድ ከውነተኛ ሥራም ያር
ቁህ ዘንድ ሥራቸውን ለምትከተል ላንተ
ወዮልህ።

ወልድየ ኢይርከብከ ምክር እኩይ።
ልጄ ክፉ ምክር አያግኝህ።
እንተ ታኀድግ ትምሕርተ በውርዙትከ፤
ትምርትን የምታስተው ሹመት ሴት በሕፃን
ነትኽ አታግኝኽ።
፲፮ ወልድየ ዕቀብ ቃልየ ከመ ይባልሕከ እም
ብእሲት እኪት ወነኪርት እንተ ቃላ ትም
ይንት፤
ቃሏ ተንኰል ከሚሆን።
፲፯ ዘኀደገት ምታ ዘንዕሳ፤
የሕፃንነት ባሏን ከፈታች።
ወሥርዓተ እግዚአብሔር እንተ ረሥዓት፤
የእግዚአብሔርን ትእዛዝ ከዘነጋች፤
፲፰ ወአንበረት ውስተ ሞት ቤታ ወኀበ ሲኦል
ቤቷን ከሞት ከመቃብር ከኖረች።
ወምስለ ኃያላን እምድር አርትዓት መንኰ
ራኵራ።
ከኃያላኑ ጋራ ኅዳናዋን ከቀናች ከጋለሞታ
ከመንዝራ ሴት ይጠብቅኽ ዘንድ ልጄ የኔን
ነገር ጠብቅ አስተውል፤ወደ ሴት የሄደ የ
ሚሞት የሚቀበር ስለ ሆነ። ወአንበረት ው
ስተ ሞት ቤታ አለ።እንድም ነገሯ ተንኰል
ከሚሆን ጥንተ ገዢዋን ከተወች የእግዚአ
ብሔርን ትእዛዝ ከፈረሰች ቤቷን ከሞት
ከመቃብር ካኖረች ሥራዋን ከኃያላኑ ጋራ ከ
ቀናች ከዚች ዓለም ይጠብቅህ ዘንድ ልጄ
የኔን ነገር ጠብቅ አስተውል።
፲፱ ኵሎሙ እለ የሐውሩ ባቲ ኢይትመየጡ።
ወደሴት። እንድም። ወደዓለም የሚሄዱ ሰ
ዎች ሁሉ በሕይወት አይመለሱም።
ወኢይረክቡ ፍናወ ርቱዓተ።
የቀኑ ሥራዎችን አያገኙም።
ወኢይትረከቡ በዓመተ ሕይወት።
ሕይወት በታዘዘበት ወራት አይገኙም።
፳ ሶበሰ የሐውሩ ፍናወ ርቱዓተ እምረከቡ ፍ
ናወ ጽድቅ ልሙጻተ።
በሐልዮ የቀኑ ሥራዎችን ቢያስቡ በገቢር
በሠሯቸው ነበር። እንድም። በእሰርቱ ቃላተ

አሪት ጸንተው ቢኖሩ ደስ የሚያሰኙ የጽድቅ
ሥራዎችን ባገኙ ነበር ።
ኄራነ ይከውኑ እለ ይነብሩ ዲበ ምድር።
በኢየሩሳሌም የሚኖሩ ሁለት ነገድ ደጋግ ና
ቸው ። እንድም፤ በመንግሥተ ሰማያት የሚ
ኖሩ ጻድቃን ደጋግ ናቸው።

፳፩ ወየዋሃን ይተርፉ ውስቴታ ።
የዋሃን ሁለቱ ነገድ በኢየሩሳሌም ይኖራሉ፤
እንድም። ጻድቃን በመንግሥተ ሰማያት ይ
ኖራሉ ። —
እስመ ራትዓን የኀድርዋ ለምድር ወጻድቃ
ን ይተርፉ ውስቴታ ።
ራትዓን ጻድቃን የሚሆኑ ሁለቱ ነገድ በ
ኢየሩሳሌም ይኖሩባታልና፤ ትርፍ ውስተ ል
ማድከ እንዲል ።

፳፪ ፍናወ ረሲዓን እምድር ይሤረዋ ።
ሕገ እግዚአብሔርን የዘነጉ ያ፲ሩ ነገድ ሥ
ራቸው ከሰማርያ ይጠፋል ።
ወዓማፅያንሂ ይሰደዱ እምውስቴታ ።
በደለኞች የሚሆኑ ፲ሩ ነገድ ከርሷ ወጥተ
ው ይሄዳሉ ። እንድም ራትዓን ጻድቃን በመ
ንግሥተ ሰማያት ያድሩባታልና ። የኃጥአን
ሥራቸው ከመንግሥተ ሰማይ ይጠፋል፤ ም
ድር አላት ምድራውያን ጻድቃን ይወርሷታ
ልና፤ በምድር በሠሩት ሥራ የምትወረስ ስ
ለሆነ በምድር ተድላ ሥጋ እንዲፈጸም በ
መንግሥተ ሰማያትም ተድላ ነፍስ ይፈጸማ
ልና፤ ምድር ማኅደረ ሥጋ ናት መንግሥተ
ሰማያትም ማኅደረ ነፍስ ናትና በደለኞች
ኃጥአን ግን ወጥተው ይሄዳሉ ። ጥንቱን ገ
ብተውበት አይደለም በተስፋ እገባለሁ የማ
ይል የለምና እንዴህ አለ ።

ምዕራፍ ፫ ።

፩ ወልድየ ሕገገ ዚአየ ኢትርሳዕ ።
ልጄ ሕጌን አትዘንጋ ።
ወቃላትየ ይዕቀብ ልብከ፤
ልቡናህም ነገሬን ያስተውል ።

፪ ኑኃ መዋዕል የዘመን ብዛት ፣
ወዓመታተ ሕይወት ወሰላም ይትዌሰከከ፤
ተድላ ደስታ ሕይወት የሚደረግባቸው ዘመ
ኖች ይጨመሩልሃል ።
፫ ምጽዋት ወሃይማኖት ኢይርሐቀ፤
ምግባር ሃይማኖት አይራቅሕ ።
ዕንቆ ውስተ ክሣድከ፤
በክሣድ ልቡናኽ እሠረው ።
ወጸሐፎ በጽሌ ልብከ፤
በልቡናኽ ሰሌዳነት ጻፈው፤
፬ ወትረክብ ሞገሰ፤
ባለሟልነትን ታገኛለኽ ።
ሐሊ ሠናየ ቅድመ እግዚአብሔር ወሰብእ፤
ፍቅረ ቢጽንና ፍቅረ እግዚአብሔርን አስብ
፭ ሀሉ በእግዚአብሔር ተወኪለከ በኵሉ ልብከ
በፍጹም ልቡናህ በእግዚአብሔር አምነህ ኑር
ወበጥበብከ ኢትትዓበይ ።
ከራስህ በነቃኽው ጥበብ አትታበይ ።
፮ በኵሉ ፍናዊከ አክብራ ከመ ታርትዕ ፍናዊከ
ሥራኽን ታቀናልህ ዘንድ በሥራህ ሁሉ አክ
ብራት ።
፯ ኢትኩን ጠቢበ ዘበርእስከ።
ከራስህ ባነቃኸው ጥበብ አትታበይ ።እንድም
በወጣኒነት ሳለህ ከፍጹምነት ደርሻለሁ ብለ
ህ አትታበይ ።
ፍርሆ ለእግዚአብሔር ።
እግዚአብሔርን ፍራ አምልክ ።
ወተገሃሥ እምኵሉ እኩይ ።
ከክፉ ነገር ሁሉ ራቅ ።
፰ ሶቤሃ ፈውሰ ይከውነከ ለሥጋከ ።
ያን ጊዜ ላንተ ድኅነት ይሆንልሃል ።
ወሥራየ ለአዕጽምቲከ ።
ለልጆችህም ድኅነት ይሆናቸዋል ። ወሠረፀ አ
ዕጽምቲሆሙ ለ፲ቱ ወ፪ቱ ነቢያት እንዲል ።
እንድም ያን ጊዜ ለሥጋህ ድኅነት ይሆንሃል
ለነፍስም ድኅነት ይሆንሃል ። ዓጽም አላት ነፍ
ስን ዓጽም በሥጋ እንዲሠወር ነፍስም በሥጋ
ትሠወራለችና ። እንድም ዓጽም ለሥጋ ጽንዕ

እንዲሆነው ነፍስም ለሥጋ ጽንዕ ናትና ።
፱ አክብሮ ለእግዚአብሔር እምዘበጽድቅ ጥሪትከ
ወጥተህ ወርደህ ነደህ በርደህ ካገኘኸው ከብ
ትህ ቆጥተህ እግዚአብሔርን አክብረው ።
ወአብዕ ሎቱ ቀዳሜ ማዕረርከ ።
ቀዳምያቱንም አግባለት ።
ወእምፍሬ ጽድቅከ ።
ከውነተኛ ከብትህም አግባለት ።
፲ ከመ ይስፍፋ መዛግብቲከ ብዙኀ ሥርናየ ።
ሪቅህ ጐተራህ ብዙ ስንዴን ይመሉ ዘንድ
ወወይነ መህበብቲከ ይስፍፍ ።
ፊቀኖችህም ወይንን ይመሉ ዘንድ ፣ አንድም
ሕዋሳትህ ጸጋ ክብርን ይመሉ ዘንድ ።
፲፩ ወልድየ ኢትትዓንተል ተግሣጸ እግዚአብሔር
ልጄ የእግዚአብሔርን ተግሣጽ ቸል አትበል
አትመረር ፣ አትሰቀቅ ፣ አትሰልች ።
ወኢትድክም እምኔሁ በተዛልፎ ።
እግዚአብሔር በኀጢአትህ ቢፈርድብኽ ንስሐ
ከመግባት አትድከም ።
፲፪ እስመ ዘአፍቀረ እግዚአብሔር ይጌሥጽ ።
ዘኢያፈቅር ሲል ነው ፤ እግዚአብሔር የማይ
ወደውን ሰው በመከራ ይገሥጻልና ።
ከመ አብ ወልዶ ዘይሠምር ።
ዘኢይሠምር ሲል ነው አባት የማይወደውን
ልጁን እንዲገሥጽ ።
ወይቀሥፍ ኵሎ ውሉዶ ዘኢይትዌከፍ ።
ትእዛዙን የማይቀበሉ ልጆቹን እንዲሠራ እን
ዲቀጣ ። አንድም እንዳለ ይሆናል ለፈተና ብ
ሎ ያለ ኃጢአትህ መከራ ቢያመጣብህ ምግ
ባር ትሩፋት ከመሥራት አትድከም ፤ እግዚአ
ብሔር የሚወደውን ሰው በመከራ ይገሥጻ
ልና አባት የሚወደውን ልጁን እንዲገሥጽ
ትእዛዙንም የሚቀበሉ ልጆቹን እንዲሠራ እ
ንዲቀጣ ።
፲፫ ብፁዕ ብእሲ ዘይረክባ ለጥበብ ።
ጥበብ ጠባይዓዊን የሚያገኛት ሰው ንዑድ ክ
ቡር ነው ።
ኢመዋቲ ዘአእመረ ሐኪከ ።

ሐፊረ ገጽንም የሚያውቅ ሰው በነፍስ ሕ
ያው ነው ።
፲፬ ይኄይስ ኪያሃ ተገብሮ እምተገብሮ ወርቅ ወ
ብሩር ወብዙኀ መዛግብት ።
ወርቅን ብርን ብዙ ድልብን መናገኛ ከማድ
ረግ ጥበብን መናገጃ ማድረግ ይሻላል ።
፲፭ ክብርት ይእቲ እምዕንቍ ዘብዙኀ ሤጡ ።
ዋጋው ብዙ ከሆነ ከዕንቍ ይልቅ የከበረች
ናት ።
ወኢይትቃወማ ምንትኒ እኩይ ።
ምንምን ክፉ ነገር አይቀዋወማትም አለ ወራ
ሪ ዘራፊ አያገኛትም ።
ሠናይት ይእቲ ሀገሪት ለኵሎሙ እለ ይቀ
ርብዋ ።
ለሚቀርቧትም ሰዎች በጎ ሀገር ናት ፣ እንደ
ባልያ እንደ ቃብቲያ ናት ፤ ያች ከቀን ወራሪ
ከሌሊት ሰባሪ እንድታድን ከመከራ ሁሉ የ
ምታድን ናት ።
ወኵሉ ክብር ኢመጠና ላቲ ።
የዚህ ዓለም ክብር ሁሉ መጠንዋ አይደለም
ኑኃ መዋዕል ። የዘመን ብዛት ።
፲፮ ወዓመተ ሕይወት ውስተ የማና ።
በሕይወት የሚኖሩት ዘመን በቀኝዋ አለ በነ
ፍስ የሚገኘው ነው ።
ወውስተ ፀጋማ ክብር ወብዕል ።
ክብር ብዕል በግራዋ አለ በሥጋ የሚገ
ኘው ነው ። ክብር የሚለው ወርቁ ብሩ
ምንጣፉ ሰይፉ ነው ። ብዕል የሚለው ፈ
ረስ በቅሎው አሕያው ግመሉ ነው ። አን
ድም ። ያዘዋውሩታል ።
ወእም አፉሃ ይወጽእ ጽድቅ ።
ካፏ ዕውነት ነገር ይወጣል ማለት ዕውነት
ተናገሩ ብላ ታስተምራለች ።
ሕገ ወምጽዋተ በልሳና ትለብስ ።
ምግባር ሃይማኖትን ታስተምራለች ።
፲፯ ፍናዊሃ ፍናወ ሕይወት ።
ሥራዋ ሀኙ ሕገጋት የሕይወት ሥራ ናቸው
ወኵሉ አሠራ በሰላም ።

ኢ.ታምልክ ሰውና እግዚአብሔርን አንድ
በማድረግ ትኖራለች ።
፲፰ ዕፀ ሕይወት ይእቲ ለእለ ይትመረጐዝዋ ።
ላመኑባት ሰዎች ሁሉ ዕፀ ሕይወት ናት ዕፀ ሕ
ይወት እንዲያድስ በትሐድሶ ታኖራለች ዕፀ ሕ
ይወት ባለው ዕፀ ንብረት ይላል እንደ ያዕቆብ በ
ትር ናት ፣ ያች እንዳከበረችው የምታከብር ናት
ወለእለ ይትአመኑ ባቲ ከመ ዘበእግዚአብ
ሔር ጽኑዕ ።
በሷ ያመኑ—ሰዎች በእግዚአብሔር እንዳመ
ኑ ያሉ ናቸው።አንድም ። በወልድ ያመኑ በ
አብ በመንፈስ ቅዱስ እንዳመኑ ያሉ ናቸ
ው ። አንድም ። በመንፈስ ቅዱስ ያመኑ በ
አብ በወልድ እንዳመኑ ያሉ ናቸው ። አ
ንድም ። ከመ ዘበእግዚአብሔር ጽንዕ ይላል
በሕግ ላመኑ ሰዎች በእግዚአብሔር እንዳ
ለ ጽንዕ ያለ ጽንዕ አላቸው ።
፲፱ እግዚአብሔር በጥበብ ሣረረ ለምድር ።
እግዚአብሔር በባሕርይ ጥበቡ ምድርን ፈጠረ
ወአስተዳለወ ሰማያተ በአእምሮ ።
በባሕርይ ዕውቀቱ ሰማያትን አዘጋጀ ።
፳ ወበተዓውቆቱ ቀላያት ነቅዑ ።
በባሕርይ ዕውቀቱ ቀላያት ተፈጠሩ ። ለአጠ
ይቆ ፫ቱ አካላት ተናግሮታል ። እግዚአብሔ
ር በጥበብ ሣረረ ብሎ እግዚአብሔር አብ
ን ፤ ወአስተዳለወ ሰማያተ በአእምሮ ብሎ
እግዚአብሔር ወልድን ። ወበተዓውቆቱ ቀላ
ያት ነቅዑ ብሎ እግዚአብሔር መንፈስ ቅ
ዱስን ተናገረ ። አንድም ። እግዚአብሔር ብ
ሎ እግዚአብሔር አብን ጥበብ ብሎ እግ
ዚአብሔር ወልድን ወአስተዳለወ ሰማያተ
በአእምሮ ብሎ እግዚአብሔር መንፈስ ቅ
ዱስን ። ወበተዓውቆቱ ቀላያት ነቅዑ ብሎ
አንድነታቸውን ተናገረ ።
ወደመናትኒ ያውኅዙ ጠላተ ።
ደመናትም ዝናማትን ያስገኛሉ ።
፳፩ ወልድየ ኢትትሐየይ ።
ልጄ ችላ አትበል ።
ዕቀብ ምክርየ ወሕሊናየ ። ምክሬን
አስቤ የነገርሁህንም ነገር ጠብቅ አስተውል ፣
፳፪ ከመ ትሕየው ነፍስከ ።
ሰውነትህ በሕይወት ትኖር ዘንድ ።
ወሞገስ ይኩን ውስተ ክሣድከ ።
ለሰውነትህም ባለሟልነት ይሰጥህ ዘንድ ።
ወይኩን ፈውሰ ለሥጋከ ።
ላንተ ድኅነትን ይሆንህ ዘንድ ።
ወሥራገ ለአዕጽምቲከ ።
ለልጆችህም ድኅነት ይሰጣቸው ዘንድ ። አን
ድም ለሥጋህ ድኅነትን ይሆንህ ዘንድ ።
ለነፍስህም ድኅነት ይሆንህ ዘንድ ።
፳፫ ከመ ትሑር ጥቡዓ በሰላም በኵሉ ፍና
ዊከ ።
በሥራህ ሁሉ በሕግ የጨከንህ ሁነህ ትኖር
ዘንድ ።
ወእገሪከ ኢይትዓቀፉ ።
እግሮችህ በመከራ አይሰነከከሉም ።
እመሂ ትነብር ኢትፈርህ ።
ብትቀመጥም አትፈራም ።
፳፬ ወእመ ሰከብከ ሐዋዘ ትነውም ።
ብትተኛም የጤና እንቅልፍ ትተኛለህ ።
፳፭ ወኢትፈርህ ሐከከ ዘይመጽእከ ።
የሚመጣብህ የአሕዛብንም ፀብ ክርክር አ
ትፈራም ።
ወመራደ ረሲዓን ዘይመጽእ ።
የሚመጣብህ የአሕዛብንም ወራሪነት አትፈ
ራም ።
፳፮ እስመ እግዚአብሔር ይሄሉ ውስተ ኵሉ
ፍናዊከ ።
በሥራህ ሁሉ እግዚአብሔር ካንተ ጋር አለና።
አንድም ። በዚህ ዓለም ብትኖር አትፈራም ።
ብትሞትም ያማረ ሞት ትሞታለህ አለ ሞት
ዘለክብር ትሞታለህ ። የሚመጣብህ የአጋን
ንትን ፀብ ክርክር አትፈራም የሚመጣብህ
የአጋንንትንም ወራሪነት አትፈራም ። በሥራ
ህ ሁሉ እግዚአብሔር ካንተ ጋራ በረድኤት
አለና ፣

ወያቀውሞን ለእገሪከ ከመ ኢያንቀልቅላ ።
እንዳይነዋወጹ ሕዋሳቶችህንም ያጸናቸዋልና ፤
፳፯ ወኢትትሐየይ ገቢረ ሠናይ ለጽኑስ ።
ለድኃም በጎ መሥራትን ችላ አትበል ።
መጠነ ቦ ውስተ እዴከ ርድአ ።
በጅህ እንዳለ መጠን ሰጥተህ እርዳው እንጂ ፤
፳፰ ወኢትበል ሑር ወግባዕ ጌሠመ እሁበከ ።
ዛሬ ሂድ ነገ እሰጥሃለሁና ተመለስ አትበለው
እንዘ ትክል ገቢረ ሠናይ ፡
መስጠቱ ሲቻልህ ።
እስመ ኢተአምር ዘትወልድ ሳኒታ ።
ማግሥት የምትወልደውን አታውቅምና አለ
ወይ አንተ ትሞት ወይ ከብትህ ይጠፋ አታ
ውቅምና ።
፳፱ ወዓዲ ኢተሐሊ ላዕለ ዓርክከ እኩየ ዘየኃድ
ር ወይትዌከል ብከ ።
ዳግመኛም በአንተ አምኖ በሚኖር ወዳጅህ ላ
ይ ክፉ ነገር አታስብ ።
፴ ኢትፍቅድ ተጻልዮ ምስለ ሰብእ በከንቱ ።
ሳይጸላህ ከሰው ጋራ መጻላትን አትውደድ ።
እመ አልቦ ዘይገብር እኩየ ላዕሌከ ።
ባንተ ክፉ ነገርን የሚያደርገው ከሌለ ። አን
ድም ፤ እንዘ አልቦ ይላል ባንተ ክፉ ነገርን የ
ሚያደርገው ሳይኖር ።
፴፩ ኢታጥሪ ዝንጓጌ በኀበ ሰብእ እኩያን ከመ
ኢትኩን ከማሆሙ ።
እንደነሱ አሽሟጣጭ እንዳትሆን ከክፉ ሰዎች
ሽሙጥን አትማር ።
ወኢትቅናዕ በፍናዊሆሙ ።
በሥራቸውም አትቅና ።
፴፪ እስመ ርኩስ ውእቱ በኀበ እግዚአብሔር ኵ
ሉ ኃጥዕ ። ኃጥእ ሰው
ሁሉ በእግዚአብሔር ዘንድ ርኵስ ነውና ።
ወምስለ ጻድቃን ኢይደመር ።
ከጻድቃንም ጋራ በግብር ፩ድ አይሆንምና ።
አንድም ፤ ኵሉ ኃጢአት ይላል ኃጢአት በእ
ግዚአብሔር ዘንድ ርኵስ ነውና ። ከጻድቃንም ፩
ጋራ አንድ አይሆንምና ።

፴፫ መርገመ እግዚአብሔር ውስተ አብያተ ረሲአን
በጌባል የተነገረመው የእግዚአብሔር መርገም
ባ፲ሩ ነገድ ጸንቶ ይኖራል ።
ወውስተ አብያተ ጻድቃን በረከተ እግዚአብሔር
በገሪዛን የተመረቀው የእግዚአብሔር በረከት
በ፪ቱ ነገድ ጸንቶ ይኖራል ።
፴፬ ለዕቡያን ይትቃወሞሙ ንዴት ።
የሴት ወይዘሮ የወንድ መኰንን ልጆች እን
ጽፍን እንደጉስን እናርስን እንቈፍርን ብ
ለው የማይጽፉ የማይደጉሱ የማያርሱ የማይ
ቆፍሩ ትዕቢተኞችን ሰዎች ንዴተ ሥጋ ይቃ
ወማቸዋል ።
ወለትሁታን ይሁቦሙ ክብረ ።
ለሚያርሱ ለሚቆፍሩ ለሚጽፉ ለሚደጉሱ ራ
ሳቸውን ለሚያዋርዱ ሰዎች ግን ክብረ ሥጋ
ውን ይሰጣቸዋል ።
፴፭ ወክብረ ይወርሱ ጠቢባን ።
የሚያርሱ የሚቆፍሩ የሚጽፉ የሚደጉሱ ሰ
ዎች ክብረ ሥጋን ይወርሳሉ ።
ወረሲአንሰ አዕበዩ ኃሣረ ።
ትእዛዘ እግዚአብሔርን የዘነጉ የማያርሱ የማ
ይቆፍሩ የማይጽፉ የማይደጉሱ ሰዎች ንዴት
ን አበዙ ። አንድም ፤ በጌባል የተረገመው የእ
ግዚአብሔር መርገም በኃጥአን ጸንቶ ይኖራ
ል ። በገሪዛን የተመረቀው የእግዚአብሔር ም
ርቃት በጻድቃን ጸንቶ ይኖራል ። የወጣኒ ሥ
ራ ሳይሠሩ ክፍጹምነት ደርሰናል እያሉ የሚ
ታበዩን ሰዎች ንዴተ ነፍስ ይቀዋወማቸዋል ፤
ክፍጹምነት ደርሰው ሳለ የወጣኒ ሥራ ለሚ
ሰሩ ሰዎች ክብረ ነፍስን ይሰጣቸዋል ። ምግባ
ር ትሩፋት የሚሠሩ ጠቢባን ጻድቃንም ክብ
ረ ነፍስን ይወርሳሉ ። ትእዛዘ እግዚአብሔርን
የዘነጉ ኃጥአን ግን ኃሣረ ነፍስን አበዙ ።

ምዕራፍ ፬ ።

፩ ስምዑ ውሉድየ ተግሣጸ አብ ።
ልጆቼ ያባታችሁን ምክር እዝናት ስሙ ። አን

ድም ፥ የበጎ መምሕራችሁን ምክር እዝናት
ስሙ ።
ከመ ይኩን ብዙኃ መዋዕለ ሕይወትክሙ ።
በሕይወት የምትኖሩት ዘመናችሁ ብዙ ይሆ
ን ዘንድ ።
ወአጽምዑ በአእምሮ ሕሊና ።
በዕውቀት ጸንቼ የምነግራችሁን ነገር ስሙ ።
አንድም ። በልቡና ዕውቀት ። አንድም ። በማስ
ተዋል ነገሬን ስሙ ። በተማላ መስማት አለና
፪ እስመ ሠናየ ጸጋ እጼግወክሙ ።
በጎ ስጦታን እሰጣችኋለሁና አለ በጎ ት
ምርትን አስተምራችኋለሁና ።
ሕገገ ዚአየ ኢትኅድጉ ።
ሕጌን አትተዉ ።
፫ እስመ ወልደ ኮንኩ አነሂ ሰማዔ አብ ።
ያባቴ የዳዊትን ትእዛዝ የምሰማ ልጅ ነበ
ርሁና ።
ወእትፈቀር በገጸ እምየ ።
በናቴ በቤርሳቤሕም ፊት የምወደድ ልጅ
ነበርሁና ። አንድም ያባቴ የአኪያ ሴሎናዊን
ምክር የምሰማ ልጅ ነበርሁና ። አንድም የ
ሰማይ አባቴ የእግዚአብሔርን ትእዛዝ የም
ሰማ ልጅ ነበርሁና ። በናቴ በሕግ ፊትም
የምወደድ ልጅ ነበርሁና ።
፬ እንዘ ይሜሕሩኒ ። ሲያስተምሩኝ
ወይብሉኒ ይበእ ቃለ ዚአነ ውስተ ልብከ
ነገራችን በልቡናህ ይደር ሲሉኝ ።
ዕቀብ ትእዛዛቲነ ።
ያዘዝንህን ጠብቅ ሲሉኝ ።
ወኢትርሣዕ ወኢትትሐየይ ንባበ አፉነ ።
በፋችን የምንነግርህን ነገር አትዘንጋ ችላ
አትበል ሲሉኝ ።
ወኢትኅድጋ ።
አትተዋት ሲሉኝ ። አንድም የሚመክረውን
ሰው አትተዋት ይለዋል ።
፭ ወአጥሪ አእምሮ ።
ዕውቀትን ገንዘብ አድርግ ሲሉኝ ። አንድ
ም ዕውቀትን ገንዘብ አድርግ ።

ወትትዌከፈከ ። በረድኤት ትቀበልሃለች
፮ አፍቅራ ። ውደዳት
፯ ወተዓቅበከ ። ትጠብቅሃለች
ዐዳ ። ሻት
፰ ወታሌዕለከ ። ከፍ ከፍ ታደርግሃለች
አክብራ ። አክብራት
ወተሐቅፈከ ።
እንደ ድንግል ትዋሐድሐለች ።
፱ ከመ ተሀብ ለርእስከ አክሊለ ሞገስ ።
መወደድ ያለውን ዘውድ ለራስህ ትሰጥህ
ዘንድ ።
ወበአክሊለ ተድላ ተዓቅበከ ።
ደስ የሚያሰኝ ዘውድን ሰጥታ ትጠብቅሃ
ለች ።
፲ ስማዕ ወልድየ ። ልጄ የምመክርህን ስማ
ወተወከፍ ንባበ ዚአየ ።
ነገሬንም ተቀበል ።
ከመ ይብዛኃ ዓመታተ ሕይወትከ ።
በሕይወት የምትኖራቸው ዘመኖችህ ይበዙ
ልህ ዘንድ ።
ወከመ ይኩን ፍናወ ሕይወትከ ብዙኃ ።
የዘመንህም ቍጥር ብዙ ይሆን ዘንድ ። ወ
ርኢኩ ፍናወ መላእክት እንዲል ።
፲፩ እስመ ፍኖተ ጥበብ እሜሕረከ ።
የጥበብን ሥራ አስተምርሃለሁና ።
ወአጸንዓከ ዲበ መንኰራኵረ ርትዕ ።
በቀና ሥራ ላይም አጸናሃለሁና ።
፲፪ እመሂ ተሐውር ኢይትዓፀው ዓሠርከ ።
ብትሄድም ፍለጋህ አይጠፋም ። እንደ ቀጭኖ
ወእመሂ ሮፅከ ኢትደክም ።
ብትሮጥም አትደክምም ።
፲፫ ተወከፎ ቃለ ዚአየ ኢትኅድግ ።
ነገሬን መቀበል አትተው ።
ወእቀብ ለርእስከ ።
ለራስህ ብለህ ጠብቃት ። አንድም በሞት ከ
ዚህ ዓለም ብትሄድ ስምህ አይጠፋም ። ፈ
ጥነህም ብትሞት ድካመ ነፍስ አያገኝህም
ተወከፎ ለቃለ ዚአየ ወኢትኅድጎ ይላል

ነገሬን ተቀበለው አትተወው።ራስህ ሕግን
ጠብቃት ።
ወኢትኅድጋ ለሕይወትከ ።
ሕይወት ልትሆንህ ጠብቃት ። እንድም ሕይ
ወትህ ሕግን ጠብቃት።
፲፬ ፍኖተ ረሲዓን ኢትኪድ ።
ሕገ እግዚአብሔርን በዘነጉ ሰዎች መንገድ
አትሂድ ።
ወኢትቅናዕ በፍናወ ኃጥአን።
በኃጥአንም ሥራ አትቅና።
፲፭ ወመከነ እንተ ኀበ ግዕዙ ኢትሑር ህየ
ወደዚያ ወደተጓዙበትም ቦታ አትሂድ ።
ተገሃሥ እምኔሆሙ ። ከነዚያ ራቅ።
ወተመየጥ ።
እነዚያንም ከመከተል ተመለስ።
፲፮ እስመ ኢይነውሙ እመ ኢገብሩ እኩየ ።
ኃጢአት ካልሠሩ አይተኙምና ።
ተመሰጠ ንዋም እምአዕይንቲሆሙ ።
ከይናቸው እንቅልፍ ብር ብሎ ጠፋ ።
፲፯ ወኢይነውሙ እመ ኢደወዩ እለ ይበልዑ
መብልዓ ኃጢአት ።
እለ ይበልዑ መብልዕ ግሥ ነው ኃጢአ
ት የሚሠሩ እነዚህ በደዌ ኃጢአት ካል
ተያዙ አያርፉም ። እንድም ሠርቀው ቀም
ተው የሚበሉትን መብልዓ ኃጢአት አለው ።
ወበወይነ ዓመፃ ይሰክሩ ።
በወይን ይሰክሩ ግሥ ነው ዓመፅን የሚ
ሠሩ እነዚህ በደዌ ኃጢአት ካልተያዙ አ
ያርፉም ። እንድም ሠርቀው የሚጠጡትን በ
ወይነ ዓመፃ በማለት ተናገረው ።
፲፰ ፍኖተ ጻድቃንሰ ከመ ብርሃን ይበርህ ።
የጻድቃን ሥራቸው ግን እንደብርሃን ያበራል
የሐውሩ ወያበርሁ ።
ያበርሁ ወየሐውሩ ሲል ነው በዚህ ዓለም የ
ሰውን ልቡና በትምርት ሲያበሩ ይኖራሉ ።
እስከ ሶበ ታረትዕ ዕለት ።
ዕለተ ሞታቸው ክብራቸውን እስክትገልጽላቸ
ው ድረስ ። እንድም ። እንዳለ ይሆናል ከዚህ
ዓለም በሞት ይሄዳሉ ፤ በገነት ያበራሉ ፤ ዕለተ ም
ጽአት ክብራቸውን እስክትገልጽላቸው ድረስ
፲፱ ወፍኖተ ኃጥአንሰ ጽልመት ።
የኃጥአን ግን ሥራቸው ጨለማ ነው ።
ወኢየአምሩ ከመ ይትዐቀፉ ።
በመከራም እንዲሰነካከሉ አያውቁም ።
፳ ወልድየ ንባበ ዚአየ ነጽር ።
ልጄ ነገሬን ተመልከት ።
ወቃለ ዚአየ ያጽምዕ ዕዝንከ ።
ዦሮህም የኔን ነገር ይስማ ።
፳፩ ከመ ኢይንጽፉ አዘቃቲከ ።
የቆፈርሀቸው ጉድጓዶች እንዳይደርቁ ማለት
ሕዋሳቶችህ ከጸጋ ከክብር እንዳይለዩ ።
ዕቀቦን ውስተ ልብከ ።
በልቡናህ ጠብቃቸው አስተውላቸው ።
፳፪ እስመ ሕይወት ውእቶን ለእለ ይረክቦን ።
በግብር ለሚያገኛቸው ሰው ሕይወት ናቸውና
ወለኵሉ ዘሥጋ ፈውስ ።
ለሥጋዊ ለደማዊ ሰው ሁሉም ድኅነት ናቸውና
፳፫ ኵሉ ተዐቀቦ ዕቀብ ልበከ እምዝንቱ ፍናው
በፍጹም ተዐቀቦ ከዚህ ሥራ ልቡናህን ጠብቅ
፳፬ አርሀቅ እምኔከ አፈ እኩየ ።
ክፉ ነገርን ከንተ አርቅ
ወከናፍረ ዓመፃ አንኅ አርኅቆ እምኔከ ።
ሐሰት የሚናገር ከንፈርን ከንተ ፈጽመህ አ
ርቅ
፳፭ አዕይንቲከኒ ርቱዓ ይርዓያ ።
ዓይኖችህም የቀና ሥራን ይመልከቱ ።
ወቀራንብቲከኒ ይቅጽባ ጽድቀ ።
ቅንድቦችህም ዕውነት ነገርን ይጥቀሱ አለ ቀ
ራንብተ ልቡናህ በጎ ነገርን ያስቡ ።
፳፮ ርቱዓ መንኰራኵረ ግበር ለእገሪከ ።
ለእግረ ልቡናህ የቀና ሥራን አድርግ ።
ወፍናዊከ አርትዕ ። ሥራኅንም አቅና
፳፯ ወኢትትገሀሥ ኢለየማን ወኢለፀጋም ።
ወደቀኝ ወደግራ አትበል ።
አግኅስ እገሪከ እምፍኖት እኪት
እግረ ልቡናህን ከክፉ ሥራ አርቅ ።

እስመ ፍናወ ዘየማን ያፈቅር እግዚአብሔር ።
የቀኙን ሥራ እግዚአብሔር ይወዳልና አለ በ
ነፍስ የሚሠሩትን ሥራዎች እግዚአብሔር ይ
ወዳልና ።
ጠዋያት እማንቱ አለ በፀጋም ።
በሥጋ የሚሠሩ ሥራዎች ጠማማዎች ናቸው
ወውእቱ ርቱዓ መንኰራኵረ ይገብር ለእገሪከ
እሱ የቀና ሥራን ለእግረ ልቡናህ ያደርግል
ሃል ።
ወሑረተኪ በሰላም ያሤኒ ።
በተድላ በደስታ የሚሆን አናወርህንም ያበጅ
ልኻል ።

ምዕራፍ ፭ ።

፩ ወልድየ ጥበበ ዚአየ ነጽር ።
ልጄ የኔን ነገር ተመልከት ።
፪ ወንባበ ዚአየ ያጽምዕ እዝንከ ከመ ትዕቀብ
ከ በሕሊና ሠናይት ።
በበጎ ዕውቀት ትጠብቅህ ዘንድ ጆሮህም
የኔን ነገር ይስማ ።
ወአእምር እምከናፍርየ ዘእኤዝዘከ ።
ከከንፈሬ የማዝህን ዕወቅ ።
፫ ኢትነጽር ብእሲተ እኪተ ።
አመንዝራ ሴትን አትመልከት ።
እስመ መዓር ይውኅዝ እምከናፍረ ብእሲት
ዘማ እንተ ለጊዜሁ ያመርዕር ለጕርዔከ ።
ከመንዝራ ሴት ከንፈር ለጊዜው ጕሮሮህን የ
ሚያጣፍጠው ማር ወለላ ይፈሳልና አለ ለጊ
ዜው ሰውነትህን ደስ የሚያሰኝ ጨዋታ ከር
ሷ ዘንድ ይገኛልና ።
፬ ወእምድኅሬሁሰ ዘይመርር እምሐሞት ትረክብ
ከዚህ በኋላ ግን ከሐሞት የሚመር መከራ ታ
ገኛለህ ።
ወስሑል ፈድፋደ እመጥበሕት ዘክልኤ አፉሁ
ልሳኑ ፪ ከሆነ ከተሳለ ሾተል ይልቅ የጸና መ
ከራ ያገኝሃል ።
፭ ወኅበ ዕበድ እገሪሃ ያወርድ ።
ተረክዘ ክት ናት ባተ መልክም ናት ብሎ እ
ሷን መከተል ወደስንፍና ያወርዳል ።
ወሑረታ ያበውእ ውስተ ሞት ወሲኦል ።
እሷንም መከተል ወደሞት ወደመቃብር ያደር
ሳል ።
ወአሠረ ኢይትሐወስ እመከነ ኃጢአት ።
ሥራዋም ኃጢአት ከመሆን ሥራ አይርቅም
ወውስተ ፍናወ ሕይወት ኢይቀርብ ።
ወደሕይወት ሥራም አይቀርብም ።
ወዕቡስ መንኰራኵራ ።
ሥራዋም ጕጻጕጽ ነው ።
ወአከ ዘይትዓወቅ ።
የሚታወቅበት አይደለም ። በሴት በሌት ምን
ታውቆ እንዲሉ ። አንድም ። ዘይትዓቀብ ይ
ላል የሚጠብቁት አይደለም ሴትን ጠብቂ
አዳንሁ የሚል የለምና ። አንድም ። ይህችን
ዓለም አትመልከት ። አመንዝራ ከምትሆን
ከዚህች ዓለም ለጊዜው ሰውነትህን ደስ
የሚያሰኘው ማሩ ቅቤው ሙክቱ ፍሪዳው
ይገኛልና ። ከዚህ በኋላ ግን ከሐሞት የሚ
መር መከራ ታገኛለህ ። ልሳኑ ሁለት ከሆነ
ከተሳለ ሾተል ይልቅ የጸና መከራ ያገኝሃል
ይህችን ዓለም መከተል ወደስንፍና ያደርሳል
ወደሞት ወደመቃብርም ያደርሳል ፤ ሥራ
ዋም ከኃጢአት ሥራ አይርቅም ። ወደሕይ
ወትም ሥራ አይቀርብም ። ሥራዋም ጕጻ
ጕጽ ነው የዚች ዓለም ሥራዋ በደግነት
የሚታወቅ አይደለም ።
፮ ወይእዜኒ ወልድየ ስምዓኒ ።
አሁንም ልጄ ስማኝ ፤
ወምኑነ ኢትረሲ ንባበ ዚአየ ።
ነገሬንም የተናቀ አታድርግ ።
፯ ርኁቀ ረሲ እምኔሃ ፍኖተከ ።
ሥራህን ከርሷ የራቀ አድርግ ።
ወኢትቅረብ ኀበ ኆኅተ ቤታ ።
ወደቤቷ ደጃፍም አትቅረብ ።
፰ ከመ ኢትወስከ ለባዕድ ሕይወትከ ።
ክብትህን ለባዕድ እንዳትሰጥ ።

ወንብረተከ ለእለ ዘእንበለ ምሕረት ።
ያለ ንብረትህን ርኅራኄ ለሌላቸው ለዳኞ
ች እንዳትሰጥ ።
፲ ከመ ኢይጽገቡ ነኪራን ኃይለከ ።
ልዩ ዳኞች ብዕልህን እንዳይጠግቡት ፤
ወፃማ ዚእከ ቤተ ባዕድ ኢይባእ ።
የደከምህበት ገንዘብህ ወደዳኛ ቤት እንዳ
ይገባ ።
፲፩ ወትኔስሕ ድኅረ እመ ደክመ ሥጋ ነፍስትከ
ባሏ በጎመድ አድቆህ ሰልቆህ ሰውነትህ በ
ደከመ ጊዜ ኋላ ግን ታዝናለህ ።
፲፪ ወትብል እፎ ጸላዕኩ ትምህርተ እምንዕስየ ።
ጥንቱን እንጂ ባልማር ነው ይህ ሁሉ መ
ከራ ያገኘኝ ከሕፃንነት ጀምሮ ትምርትን ለ
ምን ጠላሁ ትላለህ።
ወእምተግሣጽ ተግህሠ ዕዝንየ ።
ከምክር እዝናት ጕሮየ ለምን ራቀ ትላለህ።
፲፫ ወኢሰማዕኩ ቃለ ዘይሜሕሩኒ ወይጌሥጹኒ ።
የሚያስተምሩኝን ሰዎች ቃል እንደምን አል
ሰማሁ ትላለህ።እንድም አናብ የሚያስተም
ሩኝ የሰዎችን ቃል እንዴት አልሰማሁ ትላ
ለህ።እንድም።ከዚች ዓለም ሥራህን የራቀ
አድርግ።ወደቤቷ ደጃፍም አትቅረብ።የዚች
ዓለም ቤቷ የነገሥታት የመኳንንት ቤት ነው
ወደነገሥታት ወደመኳንንት ቤት አትቅረብ።
ጸጋህን ክብርህን ለባዕድ ለአጋንንት እንዳት
ሰጥ።ርኅራኄ ለሌላቸው ለአጋንንት አሳልፈህ
እንዳትሰጥ።ልዩ የሆኑ አጋንንት ጸጋ ክብር
ህን እንዳይወስዱብህ።የፃርህበት የጋርህበት
የትሩፋትህ ዋጋ ወደአጋንንት እንዳይገባ።እ
ነሱ የሚያገኙት ሆኖ አይደለም አስቀርተው
ብህ ደስ እንዳይላቸው ሲል ነው።ድካመ ነፍ
ስም በገኘህ ጊዜ ታዝናለህ።ይህ ሁሉ መከራ
እንጂ ያገኘኝ ጥንቱን ባልማር ነው ከሕፃን
ነት ጀምሮ ትምርትን ለምን ጠላሁ ብለህ ታ
ዝናለህ።ከምክር እዝናትስ ጕሮዬ ለምን ራቀ
ትላለህ።የሚመክሩኝን የሚያስተምሩኝንስ ሰ
ዎች ቃል ለምን አልሰማሁ ትላለህ።

ወኢያጽማዕኩ በዕዝንየ። በጕሮየስ
ለምን አልሰማሁ።
፲፬ ዘእንበለ ንስቲት ኮንኩ ውስተ ኵሉ እኩይ ።
ካንዲት ከኢትዘሙ በቀር ሳላፈርስ ዘጠኙን
ሕገጋት ሁሉ በማፍረስ ተያዝሁ እንደ ቤት፥
አስር ደጃፍ ያለው ቤት ይኖራል ዘጠኙን ዘ
ግቶ አንዱን ይተወዋል በዚያ በተከፈተው
ሌባ ገብቶ ከኩተት እስከ ሽበት ያጠራቀመ
ውን ከብቱን እንዲወስድበት የዘጠኙ መዘጋት
እንዳያድነው።ከአሰርቱ ቃላተ አሪት አንዲ
ቱን ያፈረሰ ሰው ዘጠኙን በማፍረስ ይያዛል
ና፤ያዕ ፪ ፲ ፤ ዘኒ ስሕተ በ፩ መዓብሰ ኮነ በኵሉ
እንዲል።እንደ ዳዊት ። ዳዊት ስምንቱን ጠ
ብቆ ሁለቱን አፈረሰ የስምንቱ መጠበቅ አላ
ዳነውም ስምንቱ ሁሉ አስፈርደውበታል አን
ድም በንዲት በኢትዘሙ በፍዳው ሁሉ ተያ
ዝሁ።እንድም ከኃጢአት አንዲት ሳትቀረኝ
ሰርቼ በፍዳው ሁሉ ተያዝሁ ።
፲፭ ማዕከለ ማኅበር ወእንግልጋ ስተይ ማየ እም
ቀሱትከ ወእምነቅዓ አዘቅትከ ።
በሺ ሠርገኛ በሥሉስ ዳኛ ካገባኻት ሚስትህ
ፈቃድህን ፈጽም ።
፲፮ ወየኃዛ ማያት እምአዘቅትከ ።
በሺ ሠርገኛ በሥሉስ ዳኛ ካገባኻት ሚስትህ
ልጆች ይወለዱ ።
ወውስተ መራኅብቲከ ይሑሩ ማያቲከ ።
ልጆችህም ባደባባይ ተገልጸው ይደጉ ፤ የው
ሽማ ልጅ የሆነ እንደሆነ ተሠውሮ ያድጋል
የሚስት ልጅ የሆነ እንደሆነ ተገልጾ ባደባባይ
የገሌ ልጅ ነው እየተባለ ያድጋልና ፤
፲፯ ወይኩን ለከ ለባሕቲትከ ።
ትኩን ሲል ነው ላንተ ብቻ ትሁን ።
ወአልቦ ነኪር ዘይነሥእከ ።
የሚነክብህ ባዕድ አይኑር ፤
አዘቅተ ማይከ ትኩን ለከ ።
ፈቃድህን የምትፈጽምበት ሚስትህ ላንተ ት
ሁን ።
፲፰ ወተፈሣሕ ምስለ ብእሲተ ንዕስከ ።

በሕፃንነትህ ካገባሃት ሚስትህ ጋራ ደስ ይበ
ልህ ።
፲፱ በፍቅረ ኀየል ወዕዋል ተፋቀር ምስለ ብእሲ
ትከ ።
በአሕያና በዋልያ ፍቅር ከሚስትህ ጋራ ተዋ
ደድ ። ዋልያም ልጁን ወዳጅ ነው አሕያም
ውርንጫዋን ወዳጅ ናት ።
ሞገሰ ፍቅሪ ያረውየከ ።
የፍቅሯ መወደድ ደስ ያሰኝሃል ።
እንተ፡አከ ትኩንከ ።
ያንተ ትሁን ።
ወተሀሉ ምስሌከ በኵሉ ጊዜ ።
በየጊዜው ካንተ ጋራ ትኑር ።
በዛቲ ፍቅር እንዘ ትትናገር ብዙኃ ትከ
ውን ።
በዚች ፍቅር ጸንተህ ስትጨዋወት ብዙ ልጆ
ች ትወልዳለህ ።
፳ ኵለንታከ ኢተሀሉ ኀበ ነኪርት ።
ሁለንተናህ ወደአመንዝራ አይኑር ዓይንህ አ
ሻግሮ አይመልከት እጅህ አራምዶ አይቈንጥጥ
ወኢታውትር እዴከ ለእንተ ኢኮነት እንተ፡አከ
ያንተ ወዳልሆነች እጅህ አራምዶ አይቈንጥጥ
ለምንት ትትራከብ ምስለ ብእሲት ነኪርት ወ
ተሐቀፍ ሐቌ ዘማዊት ይላል አብነት ፤ አን
ድም በማኅበረ መላእክት መከከል ከተሠራ
ችልህ ሕግህ ጸጋ ክብርን አግኝ ፤ ከሕግህ ዋጋ
አግኝ ። በሕዋሳትህ ጸጋ ክብር ይደር ፤ የሚያ
ስትህ አረሚ ሰይጣን አይኑር ፤ ይች ሕግህ ላ
ንተ ብቻ ትሁን ። በሕፃን አእምሮ በተሠራች
ልህ ሕግህ ደስ ይበልህ ፤ አሕያ ውርንጫዋን
ዋልያ ልጁዋን እንድትወድ ሕግሕን እንደዚ
ያው ውደዳት የፍቅሯ መወደድ ደስ ያሰኝሃል
ና ። ያንተ ትሁን በየጊዜው ሁሉ ካንተ ጋራ
ትኑር በዚች ጸንተህ ስታስተምር በክብር ፍ
ጹም ትሆናለህ ። ሁለንተናህ ወደጣዖት አይኑ
ር ወደጣዖት አይመልከት ፤ ላንተ ወዳልተሠ
ራች ወደሕገ ጣዖት እደ ቃልህን እደ ልቡ
ናህን አትዘርጋ ።

፳፩ እስመ ቅድመ አዕይንተ እግዚአብሔር ውእ
ቱ ፍናወ ብእሲ ።
የሰው ሥራው በእግዚአብሔር ፊት ነውና ።
ወውስተ ኵሉ መንኰራኵር ያስተሐይፅ ።
ወደሥራው ይመለከታልና ።
፳፪ ኃጢአት ብእሴ ያሜግር ።
ኃጢአት ሰውን ያሰነክከላል ።
ወበኃብለ ኃጢአት ኵሉ ይትሐሰል ።
ወበሐብለ ኃጢአት ኵሉ ይትአሠር ወበሐሰ
ለ ኃጢአት ኵሉ ይትሐሰል ይላል ። በኃጢአ
ት ገመድ ይታሠራል በኃጢአት ልባብ ይለ
በባል አለ በኃጢአት ፍዳ ይያዛል ።
፳፫ ዝንቱ ይመውት ምስለ አብዳን ።
ይህ እንዲህ ያለው ሰው ካላዋቆች ከሰነፎች
ጋራ ይሞታል ሞተ ይባላል ።
ወእምብዝኃ ዕበዱ ተገድፈ ሕይወቱ ።
ከስንፍናው ብዛት የተነሣ ሕይወቱ ጠፋ ጠፋ
ይባላል ።
ወተኀጕለ በእንተ ዕበዱ ።
ስለስንፍናውም ጠፋ ጠፋ ይባላል ፤

ምዕራፍ ፮፤

፩ ወልድየ እመ ተሀበይኮ ለዓርክከ ትሁብ እዴ
ከ ለዕድው ።
ልጄ ለባልንጀራህ ከተዋስኸው እጅህን ለዳኛ
ትሰጣለህ ።
፪ መሥገርት ጽኑዕ ውስተ ከናፍሪሁ ለብእሲ
በሰው በከንፈሩ ጽኑ ወጥመድ አለ፡አለ፤እዋ
ስ ማለት ነው ።
ወይትኀጐል በከናፍረ አፉሁ ።
በከንፈሩ ይጠፋል ።
፫ ግበር ወልድየ ዘአነ እኤዝዘከ ፤
ልጄ እኔ የማዝዝህን አድርግ አትዋስ ፤
ውኄረ ዓል ፤
በጎ ዋል ፤ በጎነቱ ለራሱ ነው እንጂ ለወዳጁ
አይደለም ለዚያስ ተውሶ ቢያስፈታው ነበር ።
እስመ እመ መጻእከ ውስተ ዕደው እኩያን

እስመና እመ ፩ድ ጊዜ አይወጡም ወደ እኩ
ያን ዳኞች መጥቶሃልና ከመጣህ በኋ ዋል። አን
ድም ከመጣኽ እጅኽን ለዳኞች ትሰጣለህና ፤
በእንተ ዓርክከ ኵን ኢ.ተሐከዬ ።
ስለ ወዳጅኽ ሐኬተኛ አትሁን ።
ወወሀከ ለዓርክከ ዘተሐበይከ ።
የተዋስኽው ወዳጅኽን አውከው ፤
፬ ወኢተሀበን ንዋመ ለአዕይንቲከ ።
ላይኖችኽ እንቅልፍን አትስጣቸው ፤ እንድም
ላይኖቹ እንቅልፍ አትስጣቸው ።
ወኢድቃስ ለቀራንብቲከ ።
ለቅንድቦችኽም ሽልብታን አትስጣቸው ፤ አ
ንድም ለቅንድቦቹ ሽልብታን አትስጣቸው ፤
፭ ከመ ትድኀን ከመ ወይጠል እመሥገርት ወ
ከመ ዖፍ እመጽፈርት ።
ፌቆ ከእንጨት ወጥመድ ወፍም ከጭራ ወ
ጥመድ እንድታመልጥ ከመከራ ትድን ዘን
ድ እንደ አዋስከኝ አውጣኝ እያልኽ ለጧ
ት ለማታ ነዝንዘው ። እንድም ። ልጄ ክርስት
ና ከነሣኽው ካመነኰስኽው እጅኽን ለአጋ
ንንት ትሰጣለህ ። ሰው በከንፈሩ ጽኑ ወጥመ
ድ አለ አለ ላመንኵስህ ክርስትና ላንሣህ ማ
ለት ነው ። በከንፈሩም በተናገረው ነገር ይ
ጠፋል ፤ ልጄ እኔ የማዝህን ነገር አድርግ አ
ለ ፤ መክረህ አስተምረህ መመለሱ የማይቻል
ህ ከሆነ ክርስትና አታንሣ አታመንኵስ ፤
በኋ ዋል በኀኑቱ ለራሱ ነው እንጂ ለዚያስ
አመንኵሶ ሥርዓተ ምንኵስና ክርስትና አ
ንሥቶ ሥርዓተ ክርስቲያን ቢያስተምረው ነ
በር ። ወደ እኩያን አጋንንት መጥተኻልና ፤
እንድም ። ከመጣህ እጅህን ትሰጣለህ ፤ እንድ
ም ። ከመጣኽ እጅህን ትሰጣለኽና ። ክርስትና
ስላነሣኽው ስላመነኰስኽው ሐኬተኛ አትሁ
ን ፤ ክርስትና ያነሣኽውን ያመነኰስኽውን አ
ውከው ። ላይኖችኽ እንቅልፍ አትስጣቸው ፤
እንድም ፤ ላይኖቹ እንቅልፍን አትስጣቸው ።
ለቅንድቦችኽ ሽልብታን አትስጣቸው ፤ እን
ድም ። ለቅንድቦቹ ሽልብታን አትስጣቸው ።

ፌቆ ከእንጨት ወጥመድ ወፍም ከጭራ ወ
ጥመድ እንድታመልጥ ከፍዳ ታመልጥ ዘን
ድ ያመነኰስኽውን ሥርዓተ ምንኵስና ክር
ስትና ያነሣኽውን ሥርዓተ ክርስቲያን አስተ
ምረው ፤
፮ ተመየጥ ኀበ ቃሕም አሐከይ ።
አንተ ሀኬተኛ ወደ ገብረ ጕንዳን ተመለስ
ወኢትኩን ሐካየ ።
ሐኬተኛ አትሁን ፤
ወቅናዕ ርእየከ ፍናዊሁ ።
ሥራውን አይተህ ቅና ፤
ወኩን ጠቢበ እምኔሁ ።
ከሱ አብንት ነሥተህ እንደሱ ከሱ ይልቅ ብ
ልህ አዋቂ ሁን ።
፯ ወውእቱ እንዘ ወፍር አልቦ
እሱ ስንኳ መሰምሪያ ሳይኖረው ።
ወዘሂ ያጌብሮ አልቦ ።
ግድ የሚያዝዘው ሳይኖር ።
ወእንዘ እግዚእ አልቦ ።
ጌታ ሳይኖረው ።
፰ ያስተጋብእ በሐጋይ ሲሳዮ ብዙኃ አመ ማዕ
ረር ።
በመከር ጊዜ የሚነቅዘውን እየከካ የማይነቅ
ዘውን ከነአሰሩ ብዙ ምግቡን ይሰበስባል ።
ወይትጌበር ዘያነብር ።
የሚያኖረውን ይጽራል ይጓራል ።
አው ሑር ኀበ ንሀብ ።
አው ዋዌ ነው እንጂ አፍራሽ አይደለም ።
አው ሀለወት አሐቲ ሀገር ሕንጽት ውስተ
ገዳም እንዲል ። ወደ ንሀብ ተመለስ ።
ወአእምር ከመ መስተገብርት ይእቲ ።
ፃሪ ጋሪ እንደሆነች እወቅ ።
ወትግብር.ታኒ ከመ ሠናየ ትገብር ።
በሥራዋ በጎ እንድትሠራ ዕወቅ ።
እንተ ፃማሃ ነገሥት አብዳን ይነሥኡ ለሕይ
ወት ።
የደከመችበትንም ሕይወት ሊሆናቸው ነገሥ
ት ጠቢባን ነገሥት አብዳን ነገሥት ወመኳ

ንንት ይላል ጠቢባን የሚላቸው እንደ ዳዊት
እንደ ሰሎሞን አብዳን የሚላቸው እንደ ሮ
ብዓም እንደ ኢዮርብዓም ያሉ ናቸው እነዜ
ሀ ይወስዱታል ።
እንተ ትትፌቀድ በኀበ ኵሉ ።
በሁሉ ዘንድ የምትወደድ ናት ።
ወክብርት ይእቲ ።
የከበረችም ናት ።
ወበኃይልሰ ዕብስት ።
በኃይል ግን ደካማ ናት በኃይል ከዘሆን ከን
ሽ አትደርስምና ። እንድም አንድ ጊዜ ከነደ
ፈች ሁለተኛ አትነድፍምና ።
ወበምግባሪሰ ጽንዕት ።
በሥራዋ ግን ጽንዕት ናት ማሯ ወለላዋ ።
ጥበበ አክቢሪ አስተርአየት ።
ንብ ግብረ ጕንዳን ጥበብን አክብራ አሳየች
አንድም ጥበብ አክቢሪ አስተርአየት በእማ
ንቱ ፀቱ ግብራት ድኩማት ይላል ጥ
በብ በነዚህ በሁለቱ ደካሞች ፍጥረታት
ክብራ ታየች ። ሰሎሞን ብቻ መንፈሳዊን አ
ያስተምርም ሥጋዊንም ያስተምራልና ። ግብረ
ጕንዳን የክረምት ቀለቡን በበጋ እንዲሰበ
ስብ የክረምት ቀለባችሁን ሰብስባችሁ አኑ
ሩ ሲል እንዲህ አለ ። እንድም መንፈሳዊ
ነው ። አንድም አንተ ሐኬተኛ አይሁዳዊ
ወደአረሚ ተመለስ ሐኬተኛም አትሁን ት
ሩፋቱንም አይተህ ቅና ። ከሱ ይልቅ ከሱ
አብነት ነሥተህ እንደሱ ብልህ አዋቂ ሁን
ትንቢት ሳይነገርለት ፣የሚያስተምረውም ነቢ
ይ ሐዋርያ ሳይኖረው ። ጌታ ከሱ ሳይወለ
ድ ጌታ ሰው በሆነ ጊዜ በዘመነ ሥ
ጋዌ ምግባር ትሩፋት ይሠራል ይጽራል
ይግራል ወደቄስም ተመለስ ፃሬ ጋሬ ዕ
ንደሆነች ዕወቅ በሥራዋ በጎ እንድትሠራ
ሰነፎች አላዋቆች ነገሥታት ሕይወት ሊሆ
ናቸው ሥርየቷን ይቀበላሉ ። በሁሉ ዘንድ
የምትወደድ ናት የከበረችም ናት በኃይሏ
ግን ደካማ ናት በጭር ታጥቃ ጋሻ
ነጥቃ ዘገር ነቅንቃ አትዋጋምና ። በሥ
ራዋ ግን ጽንዕት ናት ከዚህ የለየችው በ
ወዲያው ይለያል ከዚህ ያገባችው በወዲ
ያው ይገባል ዘአሠርከሙ በምድር ይኩን
ዕሡረ በሰማያት ወዘፈታሕክሙ በምድር ይ
ኩን ፍቱሐ በሰማያት እንዲል ጥበብን አ
ክብራ አሳየች ። አንድም በቄስና በአረሚ ጥ
በብ ክብራ ታየች ።
፱ እስከ ማእዜኑ ሐካይ ትሰክብ ።
አንተ ሐኬተኛ አታርስ አትቆፍር አትጽፍ
አትደጕስ እስከ መቼ ድረስ ትተኛለህ ።
ወማእዜ እምንዋምከ ትነቅህ ።
ተመኝታህስ መቼ ትነቃለህ ።
፲ ሕቀ ትነውም ።
አንድ ጊዜ ትተኛለህ ።
ወሕቀ ትነብር ።
አንድ ጊዜ ትቀመጣለህ ።
ሕቀ ትዴቅስ ።
አንድ ጊዜ ታንጎላቻለህ ።
ወሕቀ ታስተጋብእ እደኪ ዲበ እንግድዓከ ።
አንድ ጊዜ አታርስ አትቆፍር አትጽፍ አ
ትደጕስ እጅህን ከብብትህ አግብተህ ት
ቀመጣለህ ።
፲፩ ወእምዝ ይመጽአከ ከመ እኩይ ሐዋርያ
ንዴት ።
ከዚህ በኋላ እንደ ክፉ ቀላጤ ችጋር ይመ
ጣብሃል ፤
ወተጽናስ ከመ ኄር ረዋፂ
ጦም አዳር እንደ በጎ ቀላጤ ይመጣብሃ
ል ከችጋሩ ጦም አዳሩን አሽሎት አይደለ
ም ተከታታይነቱን ሲያይ ነው ። በፊት እጁን
ብብት ከብቱን በግት ያዙ የሚል ይመጣ
ል ኋላ ግን የተሰበረ እንጨቱን የተቀዳ
ውሀውን መልሱ የሚል ይመጣል እንደዚህ
መከታተሉን ሲያይ እንዲህ አለ ።
እመሰ ኢኮንከ ሐካየ ይመጽአከ ከመ ነቅዕ
ማእረርከ ።
ሐኬተኛ ካልሆንህ ግን ምንጭ ቀጥሎ ቀጥሎ

እንዲወርድ ባለጠግነትህ ቀጥሎ ቀጥሎ ይመ
ጣልሃል ።
ወንዴትስ ከመ እኩይ ረዋጺ ለሊሁ ይርኅቅ
እምኔከ ።
ንዴተ ሥጋው ግን እንደ ክፉ ቀላጤ ካንተ
ይርቅልሃል በፊት እጁን በኋት ከብቱን በግት
ያዙ የሚል ቀላጤ ቁሞ ሳለ የተቀዳ ውሀውን
የተሰበረ እንጨቱን መልሱ የሚል ቀላጤ በ
መጣ ጊዜ አፍሮ እንዲሄድ እንደዚያ ይርቅ
ልሃል ። አንድም ።አንተ ሐኬተኛ አይሁዳዊ
እስከ መቼ ድረስ ትተኛለህ ከንዋመ ሐኬት
ህስ መች ትነቃለህ አንድ ጊዜ ትተኛለህ አ
ንድ ጊዜ ትቀመጣለህ አንድ ጊዜ ታንጎላቻ
ለህ አንድ ጊዜ እጅህን ሰብስበህ ከብብትህ አ
ግብተህ ትቀመጣለህ አትሰጥ አትመጸውት ።
ከዚህ በኋላ እንደ ክፉ ቀላጤ ንዴተ ነፍስ ይ
መጣብሃል ከጸጋ ከክብር መለየትም እንደ በጎ
ቀላጤ ይመጣብሃል ሀኬተኛ ካልሆንህ ግን ም
ንጭ ቀጥሎ ቀጥሎ እንዲወርድ ክብርህ ቀጥሎ
ቀጥሎ ይመጣልሃል ንዴተ ነፍስም እንደ ክፉ
ቀላጤ ካንተ ይርቅልሃል ።
፲፪ ብእሲ አብድ ወዓማፂ የሐውር ፍናወ ዘ
ኢኮና ኄራተ ።
በደለኛ አላዋቂ ሰው በጎ ባልሆኑ ሥራ
ዎች ጸንቶ ይኖራል።
፲፫ ወውእቱሰ ይቀጽብ በዓይን ።
ባይኑም ጠቅሶ ያሳያል።
ወያኤምር በእግር።
በግሩም ጎሰም አርጎ ያመለክታል።
ወያኤምር በቅጽበተ አፃብዕ።
በጣቱም ጠቅሶ ያመለክታል።
፲፬ ወዕሉት ልብ ትሔሊ እኩየ በኵሉ ጊዜ
ወንጌለኛ ልቡና በየጊዜው ክፉ ነገርን ታ
ስባለች ።
ዘከመዝ ይመጽእ ለሀገር ሐከክ ።
ይህ እንዲህ ያለው ሰው በሀገር ፀብ ክ
ርክርን ያመጣል።
፲፭ በእንተ፡እሁ ግብተ ይመጽእ ኀጕለት ።
ስለሱም ድንገት ጥፋት ይመጣል ።
ወዝብጠት ፤ መቀራደድም ይመጣል
ወቅጥቃጤ ዘኢያሐዩ ።
የማያድን ጥፋትም ይመጣል።
እስመ ይትፌሣሕ በኵሉ ዘይጸልእ እግዚአ
ብሔር ።
እግዚአብሔር በሚጠላው ሥራ ሁሉ ደስ ይ
ለዋልና።
ወይትቀጠቀጥ በእንተ ርኵሰ ነፍሱ።
በሰውነቱ ኃጢአት ይጠፋል።
፲፮ ናሁ ስሱ ዘይጸልእ እግዚአብሔር ።
እግዚአብሔር የሚጠላቸው ሥራዎች እነሆ
ስድስት ናቸው ።
ወሳብዖሙሰ ሰቈራረ ነፍሱ።
ሰባተኛው ግን ልቡናውን የሚያስጸይፈው
ነው።
፲፯ ዓይነ ጸዓሊ ።
ከፍና ዝቅ አድርጎ ተኩሮ የሚያይ ዓይንን
ይጠላል አንድም ። የሚጠላው ከፍና ዝቅ አ
ድርጎ የሚያይ ዓይን ነው ።
ወልሳን ዓማፂ ።
ሐሰተኛ አንደበትን ይጸላል ። አንድም የሚ
ጸላው ሐሰተኛ አንደበት ነው ።
ወእደ ዘይክዑ ደመ ጻድቅ ።
የጻድቁን ደም የሚያፈስ እጅን ይጠላል።አ
ንድም የሚጠላው የጻድቁን ደም የሚያፈስ
እጅ ነው።
፲፰ ወልብ እንተ ትወልድ እከየ ሕሊና።
ክፉ አሳብን የምታስብ ልቡናን ይጠላል።
ወእእጋር እለ ይትወላወላ ለገቢረ እከይ።
ክፉ ነገርን ለማድረግ ወዲያና ወዲህ የሚ
ሉ እግሮችን ይጠላል አንድም የሚጠላው
ክፉ ነገርን ለማድረግ ወዲያና ወዲህ የ
ሚሉ እግሮች ናቸው።
፲፱ ወዘያነድድ ስምዓ ዓማፂ ።
ሐሰት መስክሮ ሰውን የሚያጠፋ አሰተኛ
ምስክርን ይጠላል ።አንድም የሚጠላው አ
ስት መስክሮ ሰውን የሚያጠፋ አሰተኛ

ምስክር ነው።ስሱ ያለውን ጨርሶ ሳብአ
ሙስ ያለውን አመጣ።
ወይፌኑ ጋእዘ ማእከለ አኃው።
ብናውን የሚያስጸይፈው ነገር ሠርቶ በ
ወንድሞቹ መከከል ፀብን የሚያመጣ ሰ
ው ነው።
፳ ዕቀብ ወልድየ ሕገገ አቡከ።
ልጄ ያባትህን ሕግ ጠብቅ።
ወኢትትሐየይ ትእዛዘ እምከ።
የናትህንም ትእዛዝዋን ቸል አትበል።አንድ
ም የበን መምህርህን።አንድም የሰማይ አባ
ትህን ሕግ ጠብቅ።የናትህ የሕግ ሥርዓቷ
ንም ቸል አትበል።
፳፩ ጹዮ ውስተ ልብከ በኵሉ ጊዜ።
በየጊዜው በልቡናህ አኑረው።
ወጠብልሎ ውስተ ክሣድከ፤
እንደ መንዲል በንገትህ አሰረው ማለት በ
ክሣደ ልቡናህ አስበው።
፳፪ ወሶበ ተሐውር ንሥኦ ምስሌከ፤
በሄድህም ጊዜ ይዘኸው ሂድ።
ወየሃሉ። ካንተ ጋራ ይኑር
ወሶበ ትነውም የዓቅበከ።
በተኛህም ጊዜ ይጠብቅሃል።
ወሶበ ትትነሣእ ይትናገረከ።
በተነሣህም ጊዜ ያነጋግርሃል።አንድም ከዚ
ህ ዓለም በሞትህም ጊዜ ይዘኸው ሂድ
ካንተ ጋራ ይኑር።በሞትህም ጊዜ ይጠ
ብቅሃል።በትንሣኤ ዘጉባኤም ያነጋግርሀል
ማለት ዋጋ ያሰጥሃል።
፳፫ እስመ ማኅቶት ትእዛዝ።
በሐልዮ የሚሠራ ሥራ የፋና ብርሃን
ነውና።
ወሕግ ብርሃን።
በገቢር የሚሠራው ሥራ የፀሐይ ብርሃን
ነውና።
ወፍኖተ ሕይወት ተግሣጽ ወትምሕርት
ማኅቶት ብርሃን ያለውን ፍኖተ ሕይወት
ትእዛዝ ያለውን ተግሣጽ፤ሕግ ያለውን
ትምሕርት ብሎ አመጣው፤በሐልዮ በገቢር
የሚሠሩ ሥራዎች የሕይወት ሥራ ናቸ
ውና፤አንድም ዘጠኙ ሕገጋት የፋና ብር
ሃን ናቸውና ኢታምልክም የፀሐይ ብርሃ
ን ነውና ዘጠኙ ሕገጋት ኢታምልክም
የሕይወት መገኛ ናቸውና፤አንድም።አሪት
የፋና ብርሃን ወንጌል የፀሐይ ብርሃን
ናትና ትእዛዝ ያለውን ተግሣጽ ሕግ ያ
ለውን ትምሕርት ማኅቶት ብርሃን ያለውን
ፍኖተ ሕይወት ብሎ አመጣው አሪት
ወንጌል የሕይወት መገኛ ናቸውና።
፳፬ ከመ ትዕቀብከ እምብእሲተ ብእሲ።
ከኵልማሳ ሚስት ትጠብቅህ ዘንድ።
ወእምውዴተ ልሳን እኩይ።
ክፉ የሚሆን የነገረ ሠሪ አንደበት ከመጣው
ፀብ ትሠውርህ ዘንድ።
፳፭ ኢይማዕከ ስነ ፍትወታ።
መወደድ ያለው ደም ግባቷ ድል አይንሣህ
ወኢትሠገር በአዕይንቲሃ።
ባይኑዋ ብትጠቅስህ።አንድም ዓይነ መልካም
ናት ብለህ በዝሙት አትሰነክክል።
ወኢትትመሰጥ በቀራንብቲሃ።
በቅንድቧ ብትጠቅስህ።አንድም ሸፋሽፍተ
መልካም ናት ብለህ ወደሷ አትሳብ።
፳፮ ፍቅረ ለዘማ እስከ አሐቲ ኅብስት።
እንዲህን አይምሰልህ የዘማ ፍቅሯ አንዲት
እንጀራ እስከ ማሳጣት ድረስ ነው።እርሻውን
ቍፋሮውን ጽሕፈቱን ድጕሰቱን ትቶ ዓይኑ
ዋን ጥርሷን ሲመለከት ከዋለ አንድ እንጀ
ራ ከማጣት ይደርሳል።አንድም።ሀብቱንም
ሰብሬበት ማሕፄሃ ለሀብት ዝሙት እንዲል።
አንድም፤የዘማ ፍቅሯ አንዲት እንጀራን አያ
ስፈጽምም።ካንዱ ጋራ ስትጫዎት አንዱ
የታያት እንደሆነ ማነህ ብላ ጥላው ወደዚያ
ትሄዳለችና።አንድም የዘማ ፍቅሯ አንዲት እ
ንጀራ ፈቃዷን እኪፈጽሙላት ድረስ ነው።እ
ንድም ፍቅረ ለዘማ በለው ክብረ ለዘማ ይ
ላል የዘማ መከበሯ እስካንዲት እንጀራ ድረ

ስ ነው ቀድሞ በወርቅ እንክብል በሸማ ጥቅ
ል ትተባበል የነበረቺቱ ተዋርዳ ቋሚ ለኃ
ሚ የመሶብ ገበታ ሰጥቶ ፈቃዱን ፈጽሞበት
ይሄዳል ። አንድም ከሙሴ ከኢያሱ ሕግ ከኦ
ሪት ትጠብቅህ ዘንድ ። አጋንንት ነገር ሠርተ
ው ከሚያጣሉህ ፀብ ትጠብቅህ ዘንድ ። ካሳለ
ፋት በኋላ አጋንንት ነገር ሠርተው የሚያጣ
ሉባት ስለሆነ እንዲህ አለ ። መወደድ ያለው
ሥራቷ ድል አይንሣህ በነቢያቶችዋም አትሰ
ነካከል ። በካህናቶችዋም ትምርት አትሳብ ። የ
ዘማ የኦሪት ክብሯ ኅብስተ ሕይወት ኢየሱስ
ክርስቶስ በመስቀል እስኪሰቀል ድረስ ነው ፤
የጳውሎስን ቊጥር እዚህ ማግባት ነው ፤ ገላትያ
፬ ፴ ። ቅዱስ ጳውሎስ በገላትያ ክታቡ ጣዖት
ብኢት ነበረ ከዚህም በዘመኑዋ የተነሣ ሰሎ
ሞን ዘማ አላት ካሳለፋት በኋላ ይዘዋት ቢገ
ኙ ዘማ የምታሰኝ ስለሆነ ።
ወብእሲትሰ ለእደው ክቡራን ነፍሶሙ ታሤ
ግር ።
ሴትስ የከበሩ የጐልማሶችን ሰውነት በመከራ
ታሰነካክላለች ።
፳፯ መኑ የዓቀ‍ር እሳተ ውስተ ሕፅኑ ወአልባሲ
ሁ ኢይውዕዩ ።
አላድርግ እንጂ ከጐልማሳ ሚስት ቤት ም
ነዋ ብገባ ትለኝ እንደሆነ በልብሱ እሳት የ
ሚቋጥር ልብሱ የማይቃጠል ማነው ።
፳፰ ወመኑ ዘየሐውር ዲበ አፍሐመ እሳት ወእ
ገሪሁ ኢይውዕያ ።
በእሳት ፍሕም ላይ የሚሄድ እግሮቹ የማይ
ቃጠሉ ማነው ።
፳፱ ከማሁ ዘይበውእ ውስተ ቤተ ብእሲተ ብእሲ
ኢይነጽሕ ።
እንደዚሁ ሁሉ ወደጐልማሳ ሚስት ቤት የ
ሚገባ ሰው ከገቢሩ ቢነጻ ከነቢሩ ፤ ከነቢሩ ቢ
ነጻ ከሐልዮ አይነጻም ።
ወኵሉ ዘይለክፋ ።
ዘይቀርባ ሲል ነው የሚቀርባት ሰው ከዝ
ሙት አይነጻም ።

፴ አኮ መንክር እመ ተእኀዘ ሠራቂ ዘይሠርቅ ።
የሚሠርቅ ሌባ ቢያዝ ድንቅ አይደለም ። ድ
ንቅስ ድንቅ ነው እንደ አመንዝራው አይሆ
ንም ሲል ነው ።
እስመ ይሠርቅ ከመ ያጽግብ ነፍሶ ርኅብተ ።
የተራበች ሰውነቱን ያጸግብ ዘንድ ይሠርቃ
ልና ።
፴፩ ወለእመ ተእኀዘ ይፈዲ ምስብዒተ ።
ቢያዝም ሰባት ዕጽፍ ይከፍላልና ።
ወኵሎ ጥሪቶ ይሁብ ከመ ያድኅን ነፍሶ ።
ቢጸናም ሰውነቱን ያድን ዘንድ ገንዘቡን ሁ
ሉ ይሰጣል ።
፴፪ ወመሐዝስ በንዴተ አእምሮ ኀጕለ ነፍሱ ይ
ትጌበር ።
አመንዝራ ሰው ግን ከዕውቀት በመቸገር ሰ
ውነቱ የሚጠፋበትን ሥራ ይሠራል ።
፴፫ ሕማመ ወኃሣረ ይጼውዕ ።
መከራን ውርደትን ይጠራል ።
ወፅዕለቱ ኢይደመሰስ ለዓለመ ዓለም ።
ስድቡም ለዘላለም አይጠፋም ይህ አመንዝራ
ሲባል ይኖራል ።
፴፬ እስመ ምሉዕ ቅንዓተ ወመዓተ ምታ ።
ባሏ ቅንዓትን ቊጣን ተመልቷልና ።
ወኢይምሕሮ በዕለተ ኮነኔ ።
ዳኛ በፈረደለት ቀን አይምረውም ።
፴፭ ወኢይትዌለጥ ቦምንትኒ ቤዛ ዕልዕ ።
የጠቡም ካሳ በምንም በምን አይለወጥለትም
የፍሬዳውን በሙክት ። የሙክቱን በማር ። አን
ድም ጽሉ በምንም በምንም ገንዘብ አይለወ
ጥም ።
ወኢይትዓረቆ በብዙኅ ሀብት ።
በብዙ ገንዘብ አይታረቀውም በምድር ድንበ
ር በሴት ከንፈር የተገናኘ ሰው ጽሉ ጽኑ ነ
ውና ።

ምዕራፍ ፯ ።

፩ ወልድየ ዕቀብ ነገረ ዚአየ ።
ልጄ የኔን ነገር ጠብቅ ።

ወትእቀብ ዚአየ ይብእ ኀቤከ ። ትእዛዜንም
በልቡናህ ሰውረህ ያዘው ።
፩ ወልድየ አክብሮ ለእግዚአብሔር ።
ልጄ እግዚአብሔርን አክብረው ።
ወትጸንዕ እምኵሉ ።
ከሁሉ ይልቅ ትጸናለህ ።
ወዘእንበሌሁሰ ኢትፍራህ ባዕደ ።
ያለሱ ግን ሰውን አትፍራ ። እስመ አልቦ ዘ
ይቀትለከ ወአልቦ ዘያሐይወከ የሚል ይገኛል
ዕቀብ ትእዛዛ ዚአየ ።
ትእዛዜን ጠብቅ ።
ወተሐዩ ።
በሕይወት ትኖራለህ ።
ወንባበ ዚአየ ዕቀብ ከመ ብንተ ዓይንከ ።
የኔን ነገር እንዳይንህ ብሌኔ አድርገህ ጠብቅ
፫ ወደዮ ውስተ አፃብዒከ ።
በአፃብዕ ልቡናህም አኑረው ።
ወጸሐፎ ውስተ ራኅበ ልብከ ።
በልቡናህም ሰሌዳነት ጻፈው ።
፬ በላ ለጥበብ እኅተ ዚአየ አንቲ ።
ጥበብ ያላት ሕግ ወልድ መንፈስ ቅዱስ ናት፤
ጥበብን እኅቴ በላት እኅትህን እንድትወዳት
እንደሷ ውደዳት ።
ወለአእምሮ ሀገሪተከ ረሰያ ።
ዕውቀትንም ሀገርህን አድርጋት ሀገርህን እን
ድትወድ ውደዳት ።
፭ ከመ ትዕቀብከ እምብእሲት ነኪርት ወእኪት
ከሴሰኛ ከመንዝራ ሴት ትጠብቅህ ዘንድ ።
ወእመ ነገረ ዘርቅ አምጽአት ብከ ።
ዋዛ ዘበሬታም ብትመጣብህ ትጠብቅህ ዘንድ
አንድም ዋዛ ዘበሬታም ብትመጣብህ ዕበያ ያ
ለበት ነው እምቢ በላት።
፮ እስመ እመስኮተ ቤታ ውስተ መራሕብት ት
ሔውጽ ።
በቤቷ መስኮት ወዳደባባይ ትመለከታለችና ።
፯ እመበ ዘርእየት እም አብዳን ውሉድ ወሬዛ
ነዳየ አእምሮ ዘየሐውር ውስተ ፍናወ ማዕዘ
ንተ ቤታ ።
፰ ከሰነፎች ልጆች ወገን በቤቷ አጠገብ ባለ
መንገድ የሚሄድ ከውቀት የተቸገረ ጐልማሳ
ያየችው ማየት ቢኖር ትጼውዖ ወትብሎ ያ
ለበት ነው ማነህ ባላይህም እንዲያ፤ እንዴት
ዋልሽ እንዴት አደርሽ ሳትለኝ ልትሄድ ኖሯ
ል ትለዋለች ።
ወይትናገር በጽልመት ሠርክ ።
በጨለማ እመጣለሁ ይላታል ። የበቅላው ትግ
ሬ ሠርክ እንዲል ። አንድም ማታ በጨለማ
እመጣለሁ ይላታል ።
፱ ሶበ ይከውን ጽማዌ ወጽልመተ ሌሊት ።
ጸጥ ባለ ጊዜ የሌሊት ጨለማ በሆነ ጊዜ ።
፲ ወሶቤሃ ትዳደቆ እንተ ባቲ ትርሲተ ዝሙት
ያን ጊዜ የምንዝር ጌጥ ያላት ትገናኘዋለች
እንተ ትሬሲ ታስርር ልበ ወራዙት ።
የጐልማሶችን ልቡና ብር ብር የምታደርግ ።
፲፩ ስርርት ይእቲ ።
ብር ብር ያለች ናት አንድም ሥርውት ይእ
ቲ ይላል ነቃላ ማጭድ ናት ያ እንደማይረባ
የማትረባ ናት ።
ወምርዕት ። ደራተኛ ደረሞኛ ናት
ወበቤታ ኢየዓርፍ እገሪሃ ።
እግሮቿም በቤቷ አያርፉም ።
፲፪ ወምዕረ ኀዳጠ አፍአ ታንኰኵ ።
አንድ ጊዜ ወደዳሪ ትቅበዘበዛለች ።
ወምዕረ ኀዳጠ ውስተ መራሕብት ።
አንድ ጊዜ ባደባባይ ትቅበዘበዛለች ።
ወውስተ ማዕዘንት ትጸንሕ ።
አንድ ጊዜ በቤቷ ተቀምጣ ትጠብቃለች ።
፲፫ ወአኀዘቶ ወሰአመቶ ። ይዛ ትስመዋለች
ዘእንበለ ኃፍረት በገጽ ትብሎ ።
ሳታፍር ፊት ለፊት እንዲህ ትለዋለች ።
፲፬ መሥዋዕተ ሰላምየ ውእቱ ዮም ብፅዓትየ እሁብ
የፍቅሬ መሥዋዕት አንተን የምሠዋበት ቀን
ነው ትለዋለች እሁብ ማንሽ ። አንድም ብፅዓ
ትየ መሥዋዕተ ሰላምየ ብለህ ግጠም የፍቅር
መሥዋዕቴ አንተን ቢያገናኘኝ ብዬ የተሳልኩ
ት ስለቴን እሁብ እሰጣለሁ ።

፲፭ በእንተ ዝንቱ መጻእኩ እትቀበልከ ።
ስለዚህ ነገር ልቀበልህ መጣሁ ።
እንዘ እፈቅር ገጸ ዚአከ ረከብኩከ ።
ፊትህን ማየት ስወድ አገኘሁህ ።
፲፮ በቀጠንት ገለድኩ ምስካብየ ።
መኝታዬን ቍጥኔ የሚባል ማምጃ ጋርጄዋለሁ
ወዘርቤታተ ነጸፍኩ ዘእምግብጽ ።
ተግብፅ የመጣ ስርፍ ወላንሳ አንጥፌዋለሁ ።
፲፯ ወነስነስኩ ምስካብየ በመጽርይ ።
መኝታዬንም ቀጋ ። አንድም ሌላ ሽቱ ረፍር
ፌዋለሁ ።
ወቤትየኒ በቀናንሞስ ።
ቤቴንም ደርስኒ የሚባል ሽቱ ረፍርፌዋለሁ
፲፰ ነዓ ናስተሐውዝ በተስእሞ እስከ ነግህ ።
እስኪፀበ ድረስ በመሳሳም ና ተድላ ደስታ እ
ናድርግ ትለዋለች ።
ወናንገርግር በተፋቅሮ ።
በመፋቀርም ደብለል ክብለል እንበል ትለዋለች
፲፱ እስመ ኢሀሎ ምትየ ውስተ ቤቱ ።
ባሌ በቤቱ የለምና ።
፳ ወሖረ ርሑቀ ብሔረ ዕቍረ ወርቅ ነሢአ ው
ስተ እዴሁ ።
የተቋጠረ ወርቅ በጁ ይዞ ወደሩቅ አገር ሄዷልና
ወመዋዕል ብዙኅ እመ ገብአ ውስተ ቤቱ ።
ወደቤቱም ቢመለስ በብዙ ዘመን ነውና ። የ
ወታደር የነጋዴን ሚስት ትመስላለች ።
፳፩ ወአስሐተቶ በብዙኅ ነገር ።
በብዙ ነገር ታስተዋለች ።
ወበመሥገርተ ክናፍሪሃ ሰሐበቶ ።
በከንፈሯም በተናገረችው ነገር ትስበዋለች ።
፳፪ ወተለዋ ደኒኖ ከመ ላህም ዘየሐውር ለተጠብሖ
ለመታረድ እንደሚሄድ ፍሪዳ አንገቱን ደፍ
ቶ ይከተላታል ። ያ ጭድ ይጥሉልኛል ብሎ
ዘች ዘች እንዲል ዘች ዘች እያለ ይከተላታል
ወከመ ከልብ ለተአስሮ ።
ለመታሰርም እንደተጠራ ውሻ ያ ቍራሽ ይጥ
ሉልኛል ብሎ እየቸኰለ እንዲከተል እንደዚያ
ቸኵሎ ይከተላታል ።
ወከመ ኃየል ዘተነድፈ ወተሐይደ ክብዶ ።
ልቡን እንደተወጋ ዋልያ ይሆናል ። ይህ ዋልያ
ደም ተጸያፊ ነው ደሙ እንዳይነካው አንፈ
ራጦ ቀጥ ብሎ ይቆማል ። ይህም ከቤቷ የማ
ይላወስ ይሆናል ።
፳፫ ወይጔጕዕ ከመ ዖፍ ለመሥገርት ።
ወፍ ለወጥመድ እንዲቸኩል ለመከራ ይቸኩ
ላል
ወኢየአምር ከመ በነፍሱ ይረውፅ ።
በሰውነቱ ጥፋትም እንዲሄድ አያውቅም ።
እስከ ዕለተ ሞጽአት የሚደረግ ነውና በክልዓ
ይ ይናገሩታል ። አንድም ፣ ጥበብን እኅቴ በላ
ት እኅትኅን እንደምትወድ ውደዳት ፣ ዕውቀት
ንም ሀገርህን አድርጋት ሀገርህን እንድትወድ
ውደዳት ። ክፉ ልዩ ከምትሆን ከዚች ዓለም
ትጠብቅህ ዘንድ ። ተሸም ተሸለም የሚል ሕ
ሊናም ብታመጣብህ ዕበያ ያለበት ነው እምቢ
በላት ። በቤቷ መስኮት ሆና ወዳደባባይ ትመ
ለከታለችና ፣ የዚች ዓለም ቤቷ የነገሥታት የ
መኳንንት ነው በቤቷ አጠገብ ባለ መንገድ የ
ሚሄድ ከዕውቀት የተቸገረ ጐልማሳን ትጼው
ዖ ወትብሎ ያለበት ነው እነገሌ እነገሌ ደጅ ጠ
ንተው ተሾሙ ተሸለሙ አንተስ ደጅ ጠንተ
ህ አትሾምም አትሸለምም ትለዋለች ድንቍ
ርና በሰለጠነ ጊዜ እመጣለሁ ይላታል ፣ ያን ጊ
ዜ የምንዝር ጌጥ ያላት ይህቺ ዓለም ትገናኘ
ዋለች ።
የጐልማሶችን ልቡና ብር ብር የምታደርግ
ብር ብር ያለች ናት አንድም ነቃለ ማጭድ
ናት ያ እንዳይረባ የማትረባ ናት በነገሥታት
ቤት አርፋ አትቀመጥም አንድ ጊዜ ከማይ
ገባው ከባርያ ከአሕዛብ ወገን ታስነሣለች ።
አንድ ጊዜ በዚያው ትጸናለች ። ዘመዶቹ ተ
ሹሞ ተሸልሞ በመጣ ጊዜ ይዘው ይስሙታ
ል የፍቅር መሥዋዕታችን አንተ ተሹመህ ተ
ሸልመህ በየንህ ብለን የተሳልነው ስለታችንን
እንሰጣለን ስለዚህ ነገር እንቀበልህ ዘንድ መ
ጣን ፊትህን ማየት ስንወድ አገኘንህ ይሉ

ታል በድሕነቱ እንዴት ዋልህ እንዴት አደ
ርህ የማይሉት ተሹሞ ተሽልሞ በመጣ ጊዜ
ይህን ሁሉ የሚያደርጉ ስለሆነ እንዲህ አለ ።
መኝታችንን ቊጥኒ የሚባል ግምጃ ጋርደንዋ
ል ከግብጽ ተነግዶ የመጣ ሰርፍ ተነጽፏል።
ቀጋ እንድም ሌላ ሽቱ ረፍርፈንዋል ቤታችን
ንም ዶርሰኒ የሚባል ሽቱ ረፍርፈንዋል ይላሉ
እእምሮ መንፈሳዊ በሰው ልቡና እስቲሣል ድ
ረስ ተድላ ደስታ እናድርግ ። በመፋቀርም
ተድላ ደስታ እናድርግ ሞት በቤቱ በዜሀ
ዓለም የለምና አያት ቅድማያታችንን ይዞ
ሄዷልና ቢመለስም በ፸ በ፹ ዘመን ነውና
በተሾሙ በተሸለሙበት ወራት ሞት የማይታ
ሰብ ስለ ሆነ እንዲህ አለ በብዙ ነገር ታስ
ተዋለች ከርሷ በሚገኝ ሹመት ሽልማት ት
ስበዋለች ለመታረድ እንደሚሄድ ፍሪዳ ዘች
ዘች እያለ እንዲከተል ይህችን ዓለም ይከተ
ላታል ለመታሰር የጠሩት ውሻ እየቸኮለ እን
ዲሄድ እየቸኮለ ይከተላታል ልቡን እንደ ተ
ወጋ ዋልያ ይሆናል ። ይህ ደም ተጠያፊ ነው
እግሩን አንፈራጦ ቀጥ ብሎ ይቆማል ይህም
ከነገሥታቱ ከመኳንንቱ ቤት የማይላወስ ይ
ሆናል ። ወፍ ለወጥመድ እንዲቸኵል ለመከ
ራ ይቸኩላል ። በሰውነቱ ጥፋት እንዲሄድ አ
ያውቅም ።

፳፬ ወይእዜኒ ስምዓኒ ወልድየ ።
አሁንም ልጄ ስማኝ ።
ወነጽር ቃለ አፉየ ።
ከፌ የሚወጣውንም ነገር ተመልከት ።

፳፭ ወኢይትመየጥ ውስተ ፍናዊሃ ልብከ ።
ልቡናህ ወደ መንደሯ ለመሄድ አያስብ ።
ወኢትስሐት ውስተ አሠራ ።
እሷን በመከተል አትሳት ።

፳፮ ብዙኃን አስሐታ አቊሰለት ።
እንዲህን አይምሰልህ ይህች ዓለም ። እንድም
ሴት አስታ ብዙ ሰው አቈሰለች ። ራሱ ሰምሶን
ወአልበሙ ኍልቈ ለእለ አስሐተት ።
ላሳተቻቸው ሰዎች ቊጥር የላቸውም ።

፳፯ ፍናወ ሲኦል ቢታ እለ ያወርዱ ውስተ መዛግ
ብቲሁ ለሞት ።
ቤቷ የሲኦል መንገድ ነው አለ ያወርዱ ማን
ሻ እንድም ቤቷ የሚሆን የሲኦል መንገዶች
ሞት እየገደለ ወደሚጥልበት ወደገሃነም የሚ
ያወርዱ ናቸው ።

ምዕራፍ ፰ ።

፩ አንተሰ ጥበበ ስብክ ከመ አእምሮ ታውሥእከ
አንተሰ አዋቂ ታስኝህ ዘንድ ጥበብን አስተ
ምር ።

፪ እስመ ውስተ ጽንፈ ነዋኃት ይእቲ ።
በአዳምና በሔዋን ዘመን ነበረችና ።
ወማእከለ ፍናው ቆመት ።
በዘመነ አበው ነበረችና ።

፫ ወውስተ አናቅጸሙ ለኃያላን ትጸንህ ።
በዘመነ መሳፍንት ነበረችና ።
ወበውስተ ፍናው ትሴባሕ ።
በዘመነ ነገሥት ነበረችና ።

፬ ኪያከሙ ሰብእ አስተበቊዕ ።
ባለ አእምሮ የምሆን እኔ አማልዳችኋለሁ ። እ
ንድም ። ኪያከሙ ሰብአ ባለ አእምሮ የምትሆ
ኑ እናንተን እማልዳችኋለሁ ።
ወእነግር ቃለ ዚአየ ለውሉደ ሰብእ ።
ነገሬንም ለአዳም ልጆች እነግራለሁ ።
አእምሩ የዋሃን ተጠብቦ ። ያልተማራችሁ ሰዎ
ች ጥበብን ተማሩ ።

፭ ወአብዳን አጥርዩ ልበ ።
አላዋቆችም እውቀትን ገንዘብ አድርጉ ።

፮ ስምዑኒ እስመ መፍትወ እየድዕ ።
የተወደደ ነገርን እናገራለሁና ስሙኝ ።
ወአወጽእ እምከናፍርየ ርቱዓ ።
የቀና ነገርንም ከከንፈሬ እናገራለሁና ።

፯ እስመ ጽድቀ ትሜሕር ጕርዒየ ።
አንደበቴ ዕውነተኛ ትምህርትን የምታስተምር
ስለሆነ ።

፰ ርኩስ በቅድሜየ ከናፍረ ሐሰት ።